

ANDERS BEKEKEN

een komedie over theater

Luuk Hoedemaekers

Theater over theater. Het is niet nieuw. 'Anders bekeken' is een voorstelling over kijken en bekeken worden, voor een publiek dat een publiek bekijkt maar zelf als publiek bekeken wordt. We houden onze toeschouwers een spiegel voor en laten hen zichzelf zien zoals ze werkelijk zijn: toeschouwers die nieuwsgierig zijn, die willen kijken, die willen praten... die willen bekeken worden.

Ons publiek, laten we het gemakshalve publiek A noemen, komt binnen in de zaal. Samen met hen nemen ook een aantal acteurs/actrices van de groep (publiek C) plaats in een voor hen voorbestemde ruimte langs de zijkant (zie tekening). De hele avond lang, ook tijdens de voorstelling, bekijken en becommentariëren zij ongegeneerd publiek A. Kortom, zij gedragen zich zoals een echt theaterpubliek dat doet. Maar hoe reageren toeschouwers die zelf, ongewild, een hoofdrol spelen in hun eigen voorstelling ? Onwennig, onbegrijpend, chaotisch? Vooral onvoorspelbaar. Dat maakt de voorstelling iedere avond anders.

Improvisatietheater dus, afhankelijk van de inbreng van publiek A, maar vooral van het creatief talent van publiek C.

Maar publiek A, onze toeschouwers, krijgen wel degelijk een echte voorstelling te zien. En die gaat over...een publiek (B) dat in zaal 'Parochieheem' gaat kijken naar 'De getemde feeks', opgevoerd door de Koninklijke Vereniging 'Spel na Arbeid' die haar 75-jarig bestaan viert. Die voorstelling krijgen we gelukkig niet te zien, het zou misschien te ingewikkeld worden. Of is het dat nu al?

Laten we dat maar eens... bekijken.

PERSONAGES

- Gène Van Roey**, voorzitter van 'Spel na Arbeid' en regisseur van 'De getemde feeks'
- Maurice Hertmans**, secretaris, penningmeester, manusje-van-alles bij 'Spel na Arbeid'
- Gaston Denert**, technieker bij 'Spel na Arbeid'
- Fred Kamerlinck**, acteur, speelt de rol van Petruchio
- Mia Van Santen**, actrice, speelt de rol van Katharina
- Stefan Drogenbos**, journalist bij 'Het Land Van Limburg'
- Dora Winters**, oma van Hedwig, toeschouwster
- Wendy Schevernels**, jong meisje, toeschouwster
- Marco Thissen**, jonge man, vriend van Wendy, toeschouwer
- Frank Beerden**, toeschouwer
- Annemie Beerden**, vrouw van Frank, toeschouwster
- man**, toeschouwer
- Hedwig Truyen**, actrice

TAFEREEL 1

(Het doek gaat open. Gène loopt te ijsberen. Hij repeteert zijn toespraak. Maurice plakt briefjes met de nummers van de plaatsen op de stoelen.)

GENE Het kan toch niet aan de reclame liggen. We hebben tweehonderd affiches uitgehangen, we zijn 'live' op radio Heideroosje geweest, we hebben stroobiljetten uitgedeeld in het dorp.

MAURICE Nee, dit heb ik ook nog nooit meegemaakt. Twee kaarten in voorverkoop. En voor wie dan ook nog. Uitgerekend de familie Beerden, de grootste kankeraars van het dorp.

GENE Ze gaan vanavond toch niet allemaal naar het bal van de burgemeester zeker. Ik ken er anders genoeg die van die klootzak niets moeten hebben. Maar het is er voor niks tussen tien en elf.

MAURICE Deze avond begint er op TV ook een nieuwe reeks van

'Bomma, de kotmadam'.

GENE Ach, Maurice, mensen weten echte cultuur niet meer te waarderen. Soms vraag ik mij wel eens af waarom wij onze nistel blijven afdraaien. Puur idealisme, denk ik, jong.

STEM (uit de kleedkamers) Gène, is Mia nog niet daar? Het is al half acht.

GENE (roept) Nee, ik heb haar nog niet gezien, maar het kind zal wel komen, maak je maar niet ongerust. (tot Maurice) Die stomme koe zal zeker weer bij de één of andere vent in de nest liggen. Sinds haar scheiding rotzooit ze met iedereen, heb ik me laten vertellen.

(Ondertussen is Dora binnengekomen. Ze blijft staan wachten aan het tafeltje aan de inkom. Maurice haast er zich naar toe.)

MAURICE (vriendelijk) Goedenavond, mevrouw.

DORA Hoeveel is het alstublieft ?

MAURICE Heeft u gereserveerd?

DORA Nee, ik heb het nog niet gezien, mijnheer.

MAURICE (een stuk minder vriendelijk) Dan hebde gij sjans, madammeke. Normaal gezien moet ge reserveren, op voorhand een plaats bestellen, maar ge hebt geluk dat er vandaag nog een paar plaatsen vrij zijn gebleven. Vooraan of achteraan?

DORA Vooraan, als het kan, mijnheer.

MAURICE Stoel C8. Dat is dan 250,- frank, madammeke. Het programmaboekske met de uitleg waarover dat het gaat en met de namen van de spelers en alle medewerkers krijgt ge er dan gratis bij. Mijnheer (wijst naar de voorzitter) zal u naar uw plaats brengen, dan loopt ge zeker niet verloren.

DORA Mijn kleindochterke doet mee, mijnheer. Voor de eerste keer. Ze zal wel zenuwachtig zijn, zoals ik . Voor mij is het ook de eerste keer dat ik naar het tezejater ga.

MAURICE Wie is uw kleindochter dan wel, madammeke?

DORA Hedwig, mijnheer. Hedwig Truyen.

MAURICE Oh, ons Hedwigske. Ze komt wel maar één keer op, madammeke, om een pot bloemen op de schouw te zetten. En tekst heeft ze niet, (in zichzelf) gelukkig.

DORA Oh. Maar de dirigent had gezegd dat ze dat heel goed deed, zei ze. Ze zou een heel goede actrice worden, had hij gezegd.

MAURICE Jaja.

GENE (in zichzelf) Ja, tarara. Jezus, als je dat kind ziet lopen ga je geloven dat ze met twee houten weipalen in plaats van met twee benen geboren is. Een goede actrice, mijn klak. (Gene brengt Dora naar haar plaats en scheurt haar kaartje.)

DORA Ik dacht, ik zal maar op tijd gaan, dan heb ik de beste plaats en kan ik Hedwig het beste zien.

GENE Het valt allemaal nogal mee, madammeke. Zo storm zal het vanavond wel niet lopen.

(Dora neemt haar boterhammen, een thermos koffie en wat fruit uit haar tas en begint smakelijk te eten. Gaston Denert komt binnen. Hij gaat onmiddellijk achter de bar, trekt een flesje bier open, drinkt het leeg, neemt een nieuw flesje en gaat achter de mengtafels, achter in de hoek, zitten. Hij begint geluid en licht te controleren. Hij test alle spots één voor één en gaat zelf op de scène kijken of ze branden. Hij vergeet ondertussen zeker niet te drinken.)

GASTON Goedenavond allemaal, allemaal goei?

GENE EN MAURICE Dag Gaston.

MAURICE Thuis alles OK, Gaston?

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh, mag ik niet klagen. Op tijd en stond een pot bier en we slaan ons wel weer door het leven heen, zeg ik altijd maar.

GENE Drink er vanavond toch maar niet teveel, Gaston, anders zoudt ge misschien wel weer eens achter uw mengtafels in slaap

kunnen vallen, zoals toen die keer bij 'Tante Jutta komt uit Calcutta'.

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh, kon ik daar toen niets aan doen. Ik had zeker niet meer gedronken dan anders, maar ik was alleen erg moe; ik had een zware week gehad op het werk en er waren toen thuis die problemen met onze Chris, die toen juist in de... euh... bak zat.

MAURICE Ah ja, met die drugsaffaire.

GASTON Nee, nee, dat met die drugs was twee jaar daarvoor. Toen was het... euh... met die autodiefstallen.

GENE Gelukkig was het pas na de pauze en had het publiek niks in de gaten omdat het zelf de bek al goed vol had.

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh... (Hij gaat verder met zijn werk. Mia komt op. Ze gaat naar Maurice en kust hem zonder dat iemand iets ziet. Alleen Gaston heeft het gemerkt.)

MIA (fluistert) Dag schat, sorry dat ik zo laat ben. (lacht samenzweerderig) Ik was terug in slaap gevallen. (luid) Dag allemaal. Sorry dat ik zo laat ben, maar mijn auto wou niet starten.

GENE Dat werd tijd. De schminksters zitten al meer dan een uur te wachten. Haast je maar wat. (Mia af achter de scène.) (tegen de anderen) Ze ziet eruit alsof ze nog niet zo lang geleden eens goed... enfin... Als die het mij een tweede keer moest vragen, dan weet ik wel zeker dat ik het de eerste keer niet gehoord had.

MAURICE Het is geen slecht kind. Ze heeft het alleen maar wat moeilijk, de laatste tijd.

(Wendy komt op. Ze is erg zenuwachtig.)

WENDY Dag mijnheer, ik zou graag twee kaarten willen, maar ik kan er maar één betalen, want ik heb niet genoeg geld bij me, maar mijn vriend komt wat later, allez, dat hoop ik, maar hij zal zelf zijn kaart betalen, maar we zouden toch graag naast

elkaar zitten.

(Frank en Annemie op. Zij blijven wachten achter Wendy.)

MAURICE Maar dat gaat zomaar niet, juffrouwke. Als u twee kaarten wil, dan moet u er ook twee betalen. We kunnen toch niet zomaar stoelen vrijhouden voor mensen die waarschijnlijk toch niet gaan komen. En andere mensen zouden we dan moeten weigeren. Nee, nee, nee, juffrouwke.

FRANK (heeft alles gehoord) Man, doe toch niet zo belachelijk. Er is toch plaats zat in de keet. Naar jullie geknoei komt toch nooit een kat kijken. Geef dat meisje haar twee kaarten.

GENE Doe maar, Maurice.

WENDY Achteraan, alstublieft.

MAURICE K 10 en K 11. Samen 500,- frank, 250,- nu te betalen en 250,- straks zullen we maar hopen. (Gène brengt Wendy naar haar plaats en scheurt één kaartje.)

GASTON Dedzju, lamp kapot. Eigenlijk eh, feitelijk eh, had ik het kunnen weten.

MAURICE (tot Frank en Annemie) De familie Beerden, ons vast publiek. G 6 en G 7, zoals gewoonlijk. Dat is dan 500,- frank, alstublieft. En twee programmaboekjes er gratis bij. (Gène brengt hen naar hun plaatsen en scheurt de kaartjes.)

DORA (tot Gène) Mijnheer, die dirigent, die Eugène Van Roey, komt die vanavond ook?

GENE Mevrouw, de regisseur, dat ben ik. Eugène Van Roey, voorzitter van de Koninklijke Vereniging 'Spel na Arbeid' en regisseur.

DORA Is het waar dat mijn kleindochter ooit een goede actrice zal worden? Ze zei dat u dat gezegd had en nu wil ze volgend jaar de toneelschool gaan volgen in de studio van Herman Peerlings.

(Stefan Drogenbos, de journalist, komt binnen.)

GENE Madammeke, ... het gaat een hele grote worden, zeker als

ze goed begeleid wordt. Maar er moet hier en daar toch nog wat aan geschaafd worden. Geloof me, (met nadruk) Herman Peerlings zal héél blij zijn met haar. Maar excuseer me nu even. Er staat een journalist, (legt uit) iemand van de gazet, op mij te wachten. (gaat naar de inkom) Jezus, ouwe zaag. (lacht) Herman Peerlings zou zich omdraaien in zijn graf.

(tot Stefan) Ah, mijnheer Drogenbos, goedenavond, fijn u te zien, hoe maakt u het? (tot Maurice) Maurice, dit is mijnheer Drogenbos, de nieuwe journalist van 'Het Land van Limburg'. Mijnheer Drogenbos hoeft niet te betalen, Maurice. Mijnheer Drogenbos gaat een lovend artikel schrijven over onze groep en onze jubileumproductie, is het niet mijnheer Drogenbos?

STEFAN Dat is vriendelijk, mijnheer Van Roey. Ik zal mijn uiterste best doen, maar ik kan niets beloven.

GENE Ik zal u even naar uw plaats brengen, mijnheer Drogenbos. Oh, Maurice, waar is dat persmapje dat wij speciaal voor mijnheer Drogenbos gemaakt hebben? (krijgt het van Maurice en geeft het aan Stefan) Alstublieft, mijnheer Drogenbos. (Gène brengt Stefan naar een stoel met daarop het bordje 'Gereserveerd voor de Pers'). Ik kom zo nog even bij u, mijnheer Drogenbos, maar ik moet even mijn handen gaan wassen. Première, begrijpt u? (wil af naar toiletten en vestiaire)

WENDY (tot Gène) Hoe laat is het, mijnheer?

GENE Bijna 8 uur. (af)

FRANK Het is niet waar eh. Die onnozelaar van Kamerlinck speelt weer eens mee. Waar hebben ze die nog uitgevist? Dat ventje kan niet eens acteren. En dan ook nog een hoofdrol. Hebben ze weer niemand anders?

ANNEMIE Wind je niet op, Frank

FRANK Ik wind mij op wanneer ik dat wil. Het is toch waar. Willen ze al een keer een ander stuk spelen dan de broel die ze normaal brengen, en dan geven ze de hoofdrol aan zo een ge-

schifte lispelaar die meent dat acteren het voorlezen van zinnestjes uit een boek is.

ANNEMIE Frank toch.

FRANK Als ik die zijn bakkes nog maar zie heb ik al gegeten en gedronken voor de rest van de week.

ANNEMIE Frank!

FRANK En dan die pretentie van dat manneke.

ANNEMIE Maar Frank!

FRANK (windt zich steeds meer en meer op) Als ik dat geweten had, dan waren we niet eens gekomen, dan waren we naar het bal van de burgemeester geweest. Niet dat die zijn bakkes veel schoner is, maar je hoeft er tenminste niet te betalen om je te ergeren.

ANNEMIE (kwaad) En wat ik wil telt niet mee zeker.

FRANK Het is toch waar. Van dat Kamerlinckventje valt mijn broek af. Dan kunnen ze nog beter kabouter Plop laten meedoen. Die heeft alleszins geen gezicht als een opengebarsten kontpuist.

ANNEMIE (schreeuwt) Is het nu goed, Frank!

STEFAN (tot Gène die ondertussen weer bij hem is gekomen) Ik zie dat Fred Kamerlinck meespeelt. Is dat niet die geweldige acteur die vroeger altijd de hoofdrollen speelde en waar ze nu nog altijd over vertellen?

GENE Dat is hem.

STEFAN Dat moest een belevenis zijn, om die te zien spelen, heb ik altijd horen vertellen. (Frank ontploft bijna) Dat doet me plezier dat ik nu de kans krijg om zo een legende in levende lijve aan het werk te zien. Hoe komt het eigenlijk dat hij hier weer is opgedoken? Hij is toch jaren weg geweest, niet?

GENE Ja, hij heeft jaren in Brussel gewoond. Hij was daar vertegenwoordiger bij een firma in speelautomaten, maar die is failliet gegaan. Hij werkt nu voor een ander bedrijf en daarom

moest hij zich hier in de streek vestigen.

STEFAN Heeft hij zich gemakkelijk laten strikken om terug met jullie mee te doen?

GENE Dat blijft wel tussen ons, mijnheer Drogenbos. We betalen hem een serieuze onkostenvergoeding, maar de andere spelers hoeven dat natuurlijk niet te weten. Ze zijn absoluut niet van hetzelfde niveau en buiten mij zou niemand anders van de groep die rol hebben kunnen spelen.

STEFAN Ik heb altijd horen zeggen dat hij van acteren zijn beroep had moeten maken, dat hij het al heel vroeg in zich had.

GENE Het is inderdaad spijtig dat er een natuurtalent verloren is gegaan voor het beroepstheater. Maar onder mijn regie bloeit dat potentieel weer helemaal open. U zal dat dadelijk met eigen ogen kunnen zien.

STEFAN U bent ook al lang bij 'Spel na Arbeid', is het niet?

GENE Ja, al bijna 35 jaar. Begonnen als jong acteurtje en decorbouwer en nu toch al meer dan 20 jaar voorzitter en regisseur. Eén van de beteren, meen ik in alle bescheidenheid te mogen zeggen.

STEFAN Maar u speelt zelf niet meer mee?

GENE Helaas! Ik weet wel dat de groep daardoor een goed acteur moet missen, maar de combinatie acteren-regisseren is hier niet haalbaar. Voor mezelf zou dat natuurlijk geen probleem zijn, maar de andere spelers staan in vergelijking met mij en Fred nog bijna nergens en daar heeft de regisseur dan zijn handen mee vol, u begrijpt dat wel. Maar als u me nu wil excuseren, ik moet nog even mijn laatste instructies gaan geven.

STEFAN Ja, natuurlijk. (Gène af langs scène) Blaas!

DORA (heeft zich omgedraaid naar Frank en Annemie) Excuseer, die Fred Kamerlinck, is dat een zoon van notaris Kamerlinck?

FRANK (kwaad) Juist, madammeke, dat is de jongste, die ze vergeten zijn te aborteren.

ANNEMIE Frank, bied mevrouw onmiddellijk je verontschuldigen aan. Wat denk je wel. (Frank mompelt wat en verdiept zich opnieuw in zijn programmaboekje.) U moet het mijn man maar vergeven, mevrouw. Hij heeft iets tegen Fred, waarom weet ik niet, (weemoedig) misschien omdat Fred en ik vroeger samen iets gehad hebben. En Frank is altijd al een jaloers manneke geweest. Maar het is inderdaad de jongste van notaris Kamerlinck.

DORA Ik herinner mij dat het vroeger zo een losbol was. Hebben ze hem indertijd niet uit het dorp weggejaagd omdat hij een meisje zwanger had gemaakt?

ANNEMIE (koel) Ja, hij is toen in Brussel op kot gaan wonen en daar uiteindelijk gebleven. Ja, Fredje wist al heel vroeg van aanpakken. Maar hij schijnt nu toch een heel stuk rustiger geworden te zijn.

DORA Is hij nu getrouwd?

ANNEMIE Fredje getrouwd? (lacht) Nee, die laat zich niet vangen. Fredje is te veel op zijn vrijheid gesteld.

FRANK Hedwig Truyen. Wie mag dat dan zijn? De naam alleen al. Het is te hopen voor haar dat ze geen dochter is van Franske Truyen. (Dora heeft zich stilletjes teruggedraaid)

ANNEMIE Wie is Franske Truyen?

FRANK Heb jij nog nooit van Franske Truyen gehoord? Dat was het scherpste rekeltje van uren in het rond. Die kon niets met rust laten wat op twee benen stond... en een rok aanhad. Hij is ooit getrouwd geweest met een meisje van Hanegreefs. Het was van te moeten natuurlijk, letterlijk en figuurlijk, want de vader van dat meisje heeft hem naar het gemeentehuis geslept. Je kan wel raden dat dat niet lang geduurd heeft. Na drie weken liet hij haar zitten met haar pakske. Ze hebben hem

niet meer terug gezien in het dorp. (lacht) Franske Truyen!

GASTON (is bij Maurice gekomen) Thuis alles goed, Maurice?

MAURICE We mogen niet klagen, eh Gaston.

GASTON En met Alice?

MAURICE Ach jong, altijd hetzelfde. Ze is weer zwaar depressief.

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh...

MAURICE En dan sukkelte ze weer met haar schildklier.

GASTON Haar longontsteking is toch genezen?

MAURICE Zo goed als. Maar het zijn vooral haar galstenen die haar veel pijn bezorgen.

GASTON Ik dacht eigenlijk dat ze daaraan geopereerd was.

MAURICE Ja, dat is ook zo. Maar opnieuw eh. Als ze nu niet met die oorontsteking lag was dat allemaal nog niet zo erg. Maar wat doe je eraan?

GASTON Een mens ziet toch wat af, eigenlijk eh, feitelijk eh...

MAURICE Toen hij de uitslag van haar laatste bloedonderzoek zag, zei de dokter dat ze klierkoorts had gehad, maar gelukkig heeft ze daar niets van geweten. Ze zou van het verschieten misschien gevallen zijn en haar andere arm ook nog gebroken hebben en dan zou ze helemaal niet meer op haar rug hebben kunnen krabben, want zo een huidziekte, dat jeukt geweldig.

GASTON Ik zei gisteren nog tegen Gène: "Die Maurice, die ziet toch wat af met zijn vrouw. Maar hoe hij zijn Alice verzorgt en altijd zo toegewijd is, daar zouden we allemaal een voorbeeld aan moeten nemen. Die Maurice, die verdient een standbeeld". Het is een wonder dat je nog tijd vindt voor de tooneelkring.

MAURICE Ja, een mens moet toch zijn ontspanning hebben.

GASTON Veel tijd om te sporten blijft er dan niet meer over, zeker?

MAURICE (verwonderd) Nee, maar ik doe ook nooit aan sport. Hoe kom je daar zo opeens bij?

GASTON (langs zijn neus weg) Ik dacht eigenlijk, feitelijk eh, dat ik je daarstraks met Mia een stukje scheve schaats zag rijden, maar ik zal me waarschijnlijk vergist hebben (af).

MAURICE (in paniek) Gaston, Gaston! Het is niet wat je denkt, Gaston. Gaston, Gaston! (loopt hem achterna)

ANNEMIE (pesterig) Heb je gezien wie de rol van de feeks speelt? Mia Van Santen. Dat is een rolletje dat haar op het lijf geschreven is. Zo een canaille. Hopelijk moet ze niet te veel zeggen, want als die haar mond eens opentrekt, amai, wat daar allemaal uitkomt.

FRANK Zeg Annemie, is het goed.

ANNEMIE Dat taaltje dat die uitslaat, dat verstaat toch niemand. Vorige week moest ze spreken op een bijeenkomst van de CMBV. Iedereen dacht dat ze het over het invriezen van groente had, maar blijkbaar ging het over leerproblemen bij pubers. (Gaston komt terug op)

FRANK Zeg, jij kan overdrijven.

ANNEMIE Ah, ik overdrijf? Omdat jij vroeger eens een weekje met haar gelopen hebt, is ze in jouw ogen natuurlijk volmaakt.

FRANK Een weekje, het was bijna een jaar.

ANNEMIE (bits) Dat doet er niet toe. Ik snap trouwens niet wat jullie venten allemaal in haar gezien hebben. Gisteren zag ik die heimelijke gluiperd die hier aan de kassa zit nog bij haar binnen lopen. Die zal ook ergens anders aan zijn gerief moeten zien te geraken nu zijn vrouw zo ziek is.

FRANK Dat geloof je toch zelf niet. Wat heb je eigenlijk tegen haar?

ANNEMIE Ach.

(Plots is er lawaai op de scène. We horen een klap.)

MIA Jij vies ventje! Kan je je vuile poten weer niet thuis

houden!

GENE Maar Mia toch, meisje. Het was gewoon een vriendschappelijk klopje om je succes te wensen. Meer moet je daar niet achter zoeken.

MIA Een vriendschappelijk klopje? Op mijn borsten? Jij smerige...Aaargghh!!!

GENE (komt heel even de zaal in; verontschuldigend, sussend) Niets aan de hand mensen, maak u maar niet ongerust. Ze zijn vandaag een beetje zenuwachtig, maar dat is normaal bij een première. (terug af)

DORA (applaudisseert) Goed zo, goed zo! (draait zich om naar Frank en Annemie) Is het al bezig ?

ANNEMIE (lacht) Nee, mevrouw, we zullen u wel verwittigen.

FRANK Met een beetje geluk krijgen we toch spektakel vanavond. (pauze) Heb je al gezien wie aan het licht zit? Gaston Denert! Die klospier zal het gegarandeerd weer om zeep helpen. Weet je nog toen hij in 'Beeld van een man' tijdens de voorstelling met zijn fikken aan de stroom is blijven plakken? Prachtig! Dat moesten ze meer doen.

(Maurice op met een bos bloemen in de hand)

GASTON Ga je het goed maken met Alice, Maurice?

MAURICE Die hebben ze hier laten afgeven. (leest) "Voor Mia Van Santen. Veel succes met 'De getemde feeks'. Liefs, F." De smerige onderkruiper.

GASTON Is Fredje u onder uw duiven aan het schieten, Maurice? Kijk maar uit, want hij kan redelijk goed mikken (lacht).

(Maurice langs scène af om bloemen weg te brengen)

(Gène komt op via de scène en gaat vooraan in de zaal staan. Hij doet een teken naar Gaston. Deze richt een volgspot op Gène en vermindert het licht in de zaal. Gène leest heel zelfbewust zijn welkomsttoespraak voor.)

GENE Beste mensen, ik heet u hier vanavond allemaal van harte

welkom, maar op de eerste plaats wil ik de heer burgemeester en zijn schepenen verontschuldigen omdat zij niet met ons mee kunnen vieren. Zij hebben vanavond het jaarlijkse bal van de burgemeester en zullen daarom morgen pas hier hun opwachting komen maken. Hun opwachting die zeker zal gesmaakt worden. Speciaal wil ik de heer Stefan Drogenbos hier van harte welkom heten. Mijnheer Drogenbos is journalist bij 'Het Land van Limburg' en hij zal in één van zijn volgende bijdragen een uitvoerig artikel wijden aan ons 75-jarig jubileum. Het doet ons, het bestuur, een ontzettend genoegen dat u allen zo talrijk bent opgekomen om te kijken naar de première van onze jubileumvoorstelling ter gelegenheid van ons 75-jarig jubileum. Om dit jubileum wat meer luister bij te zetten hebben wij, in tegenstelling tot de vorige jaren, voor één keer voor een heel ander stuk gekozen. Wij zijn heel fier om voor u vanavond 'De getemde feeks', een klassieke komedie van de bekende oude Engelse schrijver William Shakespier voor het voetlicht te mogen brengen. Het voetlicht dat zoals steeds uitmuntend bediend zal worden door onze technicus Gaston Denert. Al onze acteurs en actrices zullen vanavond voor u hun beste beentjes voor zetten. Beentjes die tijdens de repetities al heel wat geteisterd werden, nietwaar Mia? (lacht met eigen grapje) Voor de regie tekende, zoals u dat gewend bent, ikzelf, Eugène Van Roey. Dat belooft! (grapje) Wij allemaal, acteurs, actrices, regisseur, mensen van decor, licht, geluid, schmink, kassa, bar, promotie en dat zijn (soms hier alle naman van alle medewerkers op), wij allemaal hebben ons uiterste best gedaan om van deze voorstelling een geweldig schouwspel te maken en wij zullen het met goed gevolg tot een goed einde proberen te brengen. (Maurice komt terug op. Hij gaat achter in de zaal zitten.) Einde dat voorzien is omstreeks 22.30u. Dan rest mij alleen nog om u allen in naam van ons allen hartelijk te danken en u een heel fijne, ontspannend anders bekeken

de, plezierige, leerrijke en dolkomische avond toe te wensen.
Veel kijkgenot en veel plezier met 'De getemde feeks'!
(Gène gaat, duidelijk genietend van het applaus voor zijn
gesmaakte toespraak, achter in de zaal zitten.)

EINDE TAFEREEL 1

TAFEREEL 2

Het licht in het 'Parochieheem' wordt iets minder, maar er is toch nog voldoende zodat het publiek (A) alles kan zien wat er gebeurt. Er is veel licht op de scène waar 'De getemde feeke' wordt opgevoerd. We krijgen van de voorstelling zelf echter niets te zien, maar we horen wel regelmatig stemmen.

KATHARINA Hol wicht. Ik spuw op jouw bijous en je kledij. Nog liever verscheur ik ze dan ze op mijn lijf te moeten dragen om er mee te pronken als een opgezette pop. Zeg mij nu eens eerlijk, lieve zuster, jij met al je potsierlijke minnaars, zeg mij, wie bevalt je het meest? Van wie houdt onze mooie Bianca het meest? Wie zal de bruidegom mogen zijn?

DORA (heeft zich omgedraaid naar Frank en Annemie) Is het nu al bezig?

ANNEMIE Jaja, het is al bezig, sstt!!

KATHARINA Zeg! Als u denkt mij als een merrie te kunnen verko-

pen aan wie het meest biedt, wees dan gerust dat ik nog lang niet aan een huwelijk toe ben.

DORA Ha, ha, ha! Als een merrie!

(In het begin vindt iedereen de interventies van Dora nog grappig. Maar dat verandert geleidelijk aan.)

(De GSM van Stefan rinkelt(?), piept(?))

STEFAN Wie? De minister van Binnenlandse Zaken? (iedereen kijkt verwonderd en bewonderend naar Stefan.) Dat is Luc Vandebossche, Joris. Moet je me daarvoor bellen? Alleen in noodgevallen, had ik gezegd... Examens?... Morgen?... Waarom heb je daar niets van gezegd?...Ja, ik heb het nogal druk, de laatste tijd. Tot straks. (verontschuldiging naar de anderen) Dat was Joris, mijn zoon.

DORA Schol! Santé! (draait zich naar Frank en Annemie) Ze zijn aan het drinken.

FRANK Heel goed gezien, madammeke.

GENE (niet te luid) Jezus, oud wijf, hou toch je bek!

(Marco komt op. Hij kijkt even rond, ziet Wendy en wil naast haar gaan zitten. Maurice krijgt hem in de gaten.)

WENDY Marco!

MARCO Wendy!

MAURICE Hela, manneke! Eerst betalen.

(Maurice en Marco gaan naar de kassa.)

MAURICE Zijt gij het vriendje van dat meisje? (Marco knikt) Ze heeft uw kaartje al, maar ge moet het nog betalen. 250,- frank, asjeblief. (Marco betaalt en gaat naast Wendy zitten. Maurice gaat hem achterna; tot Wendy) Mag ik dat tweede kaartje, asjeblief?

WENDY Zeg, wat is dat hier? Vervelende... (Wendy geeft hem het kaartje, Maurice scheurt het en gaat terug op zijn plaats zitten.)

MAURICE (tot Gène) Niks geen manieren niet meer, de jeugd van

tegenwoordig. Dat zou in onze tijd geen verf gepakt hebben.
Snotbellen!

FRANK Daar heb je hem, de grote acteur Fred Kamerlinck. Kijk hem daar eens staan zoals een schuppen zeven.

ANNEMIE (sist) Je gaat toch weer niet beginnen, eh ventje?

PETRUCHIO Ah, daar is kat. Zo heet je toch? Heb ik gehoord.

KATHARINA Gehoord zegt u? Dan bent u wat hardhorend, want wie mij kent die noemt mij (pauze; met nadruk) Katharina!

MARCO (op identieke toon) Wendy!

PETRUCHIO Nee, wie jou kent, die noemt je...kat!

WENDY (identiek) Marco!

PETRUCHIO Kwieke kat. Soms kwaai kat, maar altijd kat. Een kat uit duizenden. Katje van Kattenburg. Katje met de radde tong.

WENDY Marco, draai me een tong.

PETRUCHIO Luister 's katje. Ik heb je zacht karakter horen roemen. Je schoonheid en je deugd. Men riep erover, niet hard genoeg, dat merk ik, en dit alles heeft mij bewogen om je hand te komen vragen.

WENDY Hmmm. Niet zo plagen.

KATHARINA Wat een bewogenheid. Beweeg je nog eens. Ja, ik zag het meteen. Je bent heel plooibaar.

MARCO Ik ben nog lang niet klaar.

PETRUCHIO Plooibaar?

WENDY Nog niet klaar?

(De GSM van Stefan rinkelt weer.)

STEFAN De minister van defensie? Poncelet, Joris. Je weet wel niks. Soms vraag ik me wel eens af of jij eigenlijk wel een zoon bent van mij. Lees in het vervolg wat meer kranten in plaats van naar de Simpsons te kijken. En bel me nu niet meer, ik zit naar een voorstelling te kijken... Nee, ze is niet goed, maar gelukkig word ik ervoor betaald. Tot straks.

GENE (tot Maurice) We gaan die GSM's in het vervolg verbieden. Je vraagt je af waarom al die onnozelaars zo iets nodig hebben. Vroeger moesten alleen de dokters bereikbaar zijn. Nu heeft iedere imbeciel zo een prul aan zijn pens hangen om zich toch een beetje belangrijk te kunnen voelen.

(De GSM van Maurice rinkelt.)

MAURICE (tot Gène) Sorry. (in de telefoon) Hallo? Alice?... Wat is er?... Wat?... Omvergereden? 't Is niet waar eh? Is het erg?... Oeioeioei. Ik kom dadelijk naar huis. Aiaiaiaiaiai!

(tot Gène) Er is een ongelukje gebeurd. Ik zal proberen om zo snel mogelijk terug te zijn. (af)

KATHARINA Ik vogeltje. Jij kever. Een keer pik en je bent weg.

MARCO Nee, ik ga niet weg.

PETRUCHIO Een keer pik. Jij lijkt wel een wesp.

KATHARINA Als ik een wesp ben, pas dan maar op voor mijn angel.

PETRUCHIO Daar weet ik raad mee, wesp. Ik trek hem uit.

WENDY Nee, Marco, niks uittrekken.

KATHARINA Als je hem kunt vinden, idioot.

PETRUCHIO Wie weet nu niet waar een wesp zijn angel heeft? In zijn kont.

WENDY Foei, Marco.

KATHARINA In zijn mond.

PETRUCHIO In wie zijn mond?

KATHARINA In de jouwe, als er kont over je tong gaat.

MARCO Allez, Wendy, toch nu niet.

GENE (draait zich om) Gaan jullie je een beetje gedragen, ja? Het is hier geen filmzaal!

PETRUCHIO Met mijn tong over jouw kont? Je meent het niet. Katje, ik ben een heer.

WENDY Marco, nog een keer.

KATHARINA Dat wil ik wel eens zien.

MARCO Nee, hou je ogen dicht.

PETRUCHIO Ik zweer je dat ik je tegen je kop sla als je me durft aan te raken.

DORA Hela, hela, hela. Geen ruzie maken. (draait zich om naar Frank en Annemie) Ze maken ruzie.

FRANK Is het echt?

ANNEMIE Frank!

KATHARINA Een heer die vrouwen mept is geen heer. Wat staat er in je wapen? Een wezel zeker?

PETRUCHIO Nee, nee. Een haan. En jij wordt straks mijn kiekeken. (Katharina daagt hem uit. Ze kakelt.)

PETRUCHIO Scheelt er iets?

WENDY Nee, nee.

KATHARINA Luister mijnheer. Ik ben geen kloek die op het kuiken passen zal.

PETRUCHIO Oh, een kuiken dat zijn sporen al verdiend heeft. Je zult ze voelen.

KATHARINA Net wat ik verwachtte.

PETRUCHIO Ik heb aan je verwachtingen beantwoord. Prachtig. Waarom trek je zo een smoel?

WENDY Omdat ik... om iets wat mijn moeder zei.

MARCO Wat zei ze dan?

KATHARINA Wat doe je als de appel nog niet rijp is? (Tegelijkertijd fluistert Wendy iets in Marco's oor.)

MARCO Zei ze dat ?

PETRUCHIO Er is hier niets onrijps.

KATHARINA Toch wel.

PETRUCHIO Waar dan?

KATHARINA Had ik maar een spiegel.

PETRUCHIO Oh, bedoel je mij misschien?

KATHARINA Bravo. Wat schrander voor zo'n groentje.

PETRUCHIO Ja, je ziet het: ik ben te jong voor jou.

MARCO Jij te jong voor mij?

KATHARINA Zeg! Hei! Waar heb jij al die geestigheid geleerd?

PETRUCHIO Van mijn moeder.

MARCO Fraaie moeder heb jij.

KATHARINA Van jouw moeder! Geestige moeder! Zoutloze zoon. 't Is triest.

WENDY Ja, het is triest. Maar ik heb je ook nog niet alles over mij verteld. (aarzelt) Ze is mijn echte moeder niet. Ze is mijn pleegmoeder. Daarom is ze zo extra bezorgd over mij. Mijn echte ouders heb ik nooit gekend. Mijn echte moeder heeft me vlak na de geboorte afgestaan. Dan is er nog iets, Marco. Ik mag eigenlijk niet meer met je omgaan, omdat... omdat... omdat je vader in de gevangenis zit.

MARCO Nu komt de aap uit de mouw. Wel, als het je een troost mag zijn, ze hebben hem gisteren vrijgelaten.

(Er komt een man op. Zijn gezicht is goed verborgen. Hij blijft lange tijd achter in de zaal staan. Hij bekijkt alles en iedereen, vooral het jonge koppel. Daarna gaat hij op de laatste rij zitten.)

WENDY Dat is geweldig voor je.

MARCO Ik weet niet of dat zo geweldig is. Ik heb hem de afgelopen 15 jaar niet gezien. Nooit heeft hij iets van zich laten horen. Ik weet niet of ik hem wel zou willen zien, na alles wat hij ons heeft aangedaan.

WENDY Oh Marco!

MARCO Oh Wendy!

PETRUCHIO En willen of niet: ik zal je hebben en ik neem je, met al je grillen en grollen. Uit een wilde kat, tover ik een huiskat.

FRANK Jongens, kan die een stukske overdrijven. (herhaalt de laatste zin van Petruchio, maar dan sterk overdreven) En willen of niet: ik zal je hebben en ik neem je, met al je

grillen en grollen.

ANNEMIE (kwaad) Frank, stop daarmee!

FRANK (gaat verder) Uit een wilde kat, tover ik een huiskat!

ANNEMIE (woest) Frank!

DORA (heeft zich omgedraaid) Sssttt!

(Gène probeert de aandacht van Gaston te trekken.)

GENE Gaston! Gaston! De bel, Gaston.

(Gaston drukt wanhopig op een knopje. Er gebeurt niets.)

GENE Roep dan: Ring! Ring!

GASTON Wablief?

GENE (luider) Roep dan: Ring! Ring!

GASTON (heeft het begrepen) Ring! Ring! Ring, ring!

DORA Ha,ha! (luid) Ring, ring! Dat is grappig. (draait zich om naar Frank en Annemie) Ring, ring. Dat zal de bel zijn, want ze roepen: ring, ring!

FRANK (zucht) Jezus!

GENE God, doe dat wijf haar kop houden, of ik bega ongelukken.

KATHARINA En als ik het je verzoek?

PETRUCHIO Het spijt mij zeer.

KATHARINA Ik vraag het met klem.

(lange pauze)

FRANK (als een klein kind) Kijk, kijk! (lacht) Hij is zijn tekst kwijt. Kijk... kijk! Hij is zijn tekst kwijt. (stoot Annemie aan) Maar kijk dan toch! Zie hem daar eens staan met zijn smoel vol tanden, Fred Kamerlinck, de nieuwe Julien Schoenaerts. Kijk dan toch. Zie hem daar staan. Hij is zijn tekst kwijt!

ANNEMIE (schudt haar hoofd) Hoe is het mogelijk?

STEM (van de souffleur) Dat doet mij deugd... (luider) Dat doet mij deugd...

PETRUCHIO (onzeker) Dat doet mij deugd.

FRANK Dat doet mij inderdaad deugd. (tot Annemie) Heb je het

gezien? Hij was zijn tekst kwijt!

DORA (draait zich om) Dat was goed gevonden, zo doen alsof hij zijn tekst kwijt was.

(Gène zit met de handen in het haar. Stefan verveelt zich duidelijk. Marco en Wendy zijn vooral met elkaar bezig.)

KATHARINA Het doet je deugd te blijven?

PETRUCHIO Het doet mij deugd dat jij het mij met klem vraagt. Maar blijven doe ik niet. Wat je ook vraagt.

WENDY Ik vraag toch niet teveel. Alleen dat we niet meer zo openlijk aan iedereen moeten laten zien dat we van elkaar houden. Kom, laten we weggaan.

KATHARINA Blijf als je van mij houdt.

MARCO Ik zal altijd van je blijven houden.

PETRUCHIO Ja. Daarom blijven we niet.

WENDY Of wil je hier blijven?

KATHARINA Doe wat je wilt maar ik blijf hier vandaag.

MARCO Ik wil nog wat hier blijven.

KATHARINA En morgen ook, zolang het me bevalt. Daar is de deur. De weg ligt voor je open. Ik reis je achterna wanneer ik zin heb.

WENDY Heb je zin in mij?

DORA Ze maken weer ruzie.

PETRUCHIO Toe, katje. Wees niet kwaad.

KATHARINA Na de mis gaat iedereen aan tafel.

(Er schijnt iets te gebeuren op de scène. Iedereen in het zaaltje kijkt iedereen aan. Niemand weet wat er aan de hand is.)

GENE (staat op) Gotverdegotverdegotver. Wat is er nu weer aan de hand? (hij gaat de scène op)

DORA Schitterend! Ik wist niet dat de dirigent ook mee speelde. Dat staat niet in het programmatieboekje.

FRANK (ingehouden) Mens!

GENE Wel, wat is er aan de hand? ... Wàt is hij aan het doen? ... Aan het kotsen? ... Is hij ziek?

MIA Hij schijnt gisteren na de generale nog iets te zijn gaan drinken met Gaston, en dat moet een beetje uit de hand gelopen zijn.

GENE Hoezo, uit de hand gelopen?

MIA Euh... hij is nogal laat thuis gekomen, euh... vannacht, schijnt het.

GENE Hoe laat dan?

MIA Een uur of ... tien, elf, geloof ik.

GENE Een uur of tien, elf, dat is toch niet... (frank valt) Je bedoelt toch niet... vanmorgen?

MIA Je moet niet zo uitvliegen tegen mij. Ik heb er niets mee te maken. Ik zag hem alleen maar toen ik bij de apotheker stond te wachten. Hij kwam tussen de auto's door aan lopen zwalpen en toen hij zag dat Roger, dat is de apotheker, en ik hem in de gaten kregen probeerde hij zich nog weg te steken. Dat was eigenlijk wel best grappig.

GENE Gotverdegotverdegotver. Daar gaat die smeerlap straks niet goed van zijn. (komt voor de scène staan) Gaston, doe het zaallicht even aan, wil je. Beste mensen. Excuseer me, maar we hebben een klein probleempje. Eén van onze acteurs is plots ziek geworden, waarschijnlijk een voedselvergiftiging. We vragen u vijf minuutjes geduld te hebben. Onze excuses. (komt terug de zaal in)

DORA (tot Frank en Annemie) Dat is toch geweldig hoe ze dat kunnen, de mensen zo van alles wijsmaken.

ANNEMIE Ik denk niet dat ze ons iets wijsmaken, mmevrouw. Ik denk dat Fred echt ziek is.

FRANK Ziek? Ziek? Zat, zal je bedoelen. Zuipen deed hij vroeger op school al. Het is meer dan één keer gebeurd dat hij 's maandags rechtstreeks uit de discotheek naar school kwam.

DORA Da's dan spijtig dat hij ziek is. Hij doet het anders heel goed, vind ik.

FRANK (maakt zich weer kwaad) Madammeke, waar ge niks van kent, daar moet ge over zwijgen. (Dora draait zich verontwaardigd terug.)

ANNEMIE (slaat Frank in het gezicht) Jij onbeschofte, gemene rotzak! (kwaad af naar de toiletten)

MARCO Dag juffrouw.

ANNEMIE Hé Marco. Alles goed met je? Is dat je nieuwe vriendinnetje?

MARCO Ja, en ze mag er best zijn, vindt u niet?

ANNEMIE Asjeblief. (af)

MARCO (tot Wendy) Dat is een oude lerares van mij. Een schat van een vrouw, maar getrouwd met een ontzettend grote hufter. (De man heeft zich naar Marco en Wendy gebogen en wil een gesprek met hen beginnen.)

MAN Vinden jullie het mooi ?

(Wendy en Marco schrikken.)

WENDY Ja, ja. Het is heel mooi.

MARCO Alhoewel we nog niet zoveel gezien hebben.

GENE (in zichzelf) Gotverdegotverdegotver. (gaat terug de scène op)

MAN (bekijkt hem) Nog altijd dezelfde eikel, Eugène Van Roey. Er is hier blijkbaar nog niet zoveel veranderd, de laatste vijftien jaar.

(Wendy en Marco schrikken opnieuw, vooral Marco.)

MARCO De... de... de laatste vijftien jaar?

MAN Ja, ik ben lange tijd weg geweest uit de streek. (mijmerend) Min of meer noodgedwongen, zou je kunnen zeggen. Maar een mens kan zijn verleden niet zomaar van zich afschudden. Het blijft hem achtervolgen. (hij gaat terug zitten)

MARCO (voor zich uit starend) Papa?

STEFAN (tot Frank) Ik moet eerlijk zeggen dat ik me van 'De getemde feeks' tot nu toe toch heel wat meer had voorgesteld. Zeker als je moet afgaan op wat de voorzitter er allemaal over vertelt. Als je hem moet geloven wordt dit een voorstelling waar er nog jaren over zal gepraat worden.

FRANK Als ze zo blijven verder gaan zit er dat wel heel dik in, ja. Die Van Roey is gewoon een gefrustreerde ouwe bok die ook nog lijdt aan hoogheidswaan. Als je die twee meter boven zijn hoofd zou schieten, tref je hem recht in zijn pretentie. Denkt dat hij Spielberg is. Maar hij mag al lang blij zijn dat ze hem hier nog laten regisseren. Ze vinden gewoon niemand anders. Een bende knoeiers, dat is het. Als dat lekker stuk van Van Santen niet meespeelde en als mijn vrouw niet zo graag van toneel hield, dan zagen ze mij hier niet eens, want dat amateuristisch geklungel komt me stilletjesaan de strot uit.

STEFAN Dat heb ik gemerkt, ja.

FRANK (dromerig) Mia Van Santen, Jezus, wat een wijf!

GENE (op de scène) Jij, ... jij, ...jij ellendig stuk vreten. Hoe durf je, hoe durf je?

FRED Man, maak toch niet zo een kabaal. Wil je dat er verder gespeeld wordt of niet? Anders moet je het maar even zeggen.

GENE Wij spreken elkaar later nog wel, hufter. (gaat de zaal in) We beginnen binnen enkele ogenblikken van her, beste mensen. (tot Gaston) Gaston, hou je klaar.

(Annemie komt terug op)

MARCO Juffrouw, juffrouw!

ANNEMIE Is er iets, Marco? (gaat naast hem zitten)

MARCO Ik zou u iets willen vragen. Ziet u die man achter ons?

(Annemie kijkt) Niet kijken! Zou u straks tijdens de pauze eens willen informeren wie dat dat is en waar hij vandaan komt? Zou u dat voor me willen doen? Het is erg belangrijk

voor me.

ANNEMIE Het is goed. Omdat je het zo lief vraagt. (ze gaat terug naast Frank zitten)

MARCO Een schat van een vrouw.

WENDY Oh, Marco!

MARCO Oh, Wendy!

GASTON (tot Gène) Wat is er eigenlijk eh, feitelijk eh, aan de hand?

GENE Dat moet jij zo nodig vragen, schijnheilige onderkruiper. Ben jij niet de hele nacht met Kamerlinck op stap geweest? Heb jij dan helemaal geen hersens in die botte kop van je, mijnheer de licht -en geluidsingenieur?

GASTON Maar Gène, we zijn er nog ééntje gaan drinken. Ik lag al om half twaalf in bed.

GENE Dan is hij nog alleen verder geweest. Ze hebben hem deze voormiddag nog gezien met een stuk in zijn kloten. En nu ligt hij op zijn knieën zijn hart uit zijn pens te kotsen. Stelletje boeren.

GASTON En wat was dat met Maurice?

GENE Ze hebben Alice overhoop gereden, geloof ik. Dan heeft ze nu eindelijk eens iets echts om over te klagen.

Ah, daar is hij. We kunnen verder gaan. (luider) We beginnen van her. (licht verminderen)

FRANK (tot Annemie) Hij ziet er precies wat bleekjes uit, uw steracteur.

(Annemie neemt haar spullen en gaat een paar stoelen verder zitten.)

DORA Ze gaan beginnen.

PETRUCHIO Vader, ik zal u zeggen hoe het zit.

FRANK We weten hoe het zit, zatlap.

PETRUCHIO Ze is nu machteloos... Kijk nu niet of u mij op wilt vreten.

(De GSM van Stefan rinkelt weer.)

STEFAN (tot de anderen) Sorry. (in de telefoon) Joris, godverdomme, lelijk piske, ik heb toch duidelijk gezegd dat je me hier niet meer mag opbellen. Wablief?... Oh, mijnheer de directeur. Excuseer me, mijnheer de directeur, ik dacht dat het mijn zoon Joris was, die heeft me al een paar keer lastig gevallen deze avond, terwijl ik hier aan het werk ben, maar ik heb hem gezegd dat hij dat niet meer mag doen... Euh... het is een heel verrassende voorstelling, zal ik maar zeggen... zelden gezien. Uw vriend, mijnheer Van Roey heeft er werkelijk iets speciaals van proberen te maken... Tot morgen, mijnheer de directeur.

PETRUCHIO Ze is mijn have en goed. Ze is mijn huis. Mijn huisgerei, mijn akkerland, mijn schuur, mijn paard, mijn os, mijn ezel en mijn alles. Hier staat zij. Wie het waagt haar aan te raken maakt kennis met mijn vuisten.

DORA Hela, hela, niet beginnen te vechten.

PETRUCHIO Ze zullen je niets doen. Al waren ze met duizend. Ik bescherm je. En nu: naar de kerk!

(Muziek. Licht op de scène gaat uit. Gène begint luid te applaudisseren. De anderen volgen, maar blijkbaar niet van ganser harte.)

DORA Is het al gedaan?

EINDE TAFEREEL 2

TAFEREEL 3

Het is pauze. Dora neemt opnieuw haar boterhammen en thermos koffie en gaat verder met eten. Gene gaat noodgedwongen (Maurice is er niet) achter de bar staan. Gaston gaat aan de toog hangen. Stefan begeeft zich richting bar om met Gene te praten. Marco gaat naar Annemie. De man houdt alles een beetje in het oog.

GENE (tot Gaston) Gotverdegotverdegotver. Waar blijft Maurice? Heb je dat al ooit ergens meegemaakt, dat de voorzitter de bar moet doen?

GASTON Zal ik misschien...?

GENE (bekijkt hem vernietigend) We zullen zeker de grootste onhandige knoeier achter de bar zetten. Pinten tappen is nog iets anders dan ze uitdrinken, Gaston.

MARCO (is bij Annemie gekomen) Denkt u nog aan wat u me be-

loofd heeft, juffrouw? Wendy en ik gaan even een luchtje scheppen. We zijn dadelijk terug.

ANNEMIE Maak je maar geen zorgen, Marco. En doe het maar rustig aan.

MARCO Bedankt, juffrouw. (Marco en Wendy gaan af)

STEFAN (heeft ondertussen iets te drinken gekregen) Mijnheer de voorzitter, u moet mij excuseren, maar ik ga even naar het bal van onze burgemeester, want rond deze tijd zal hij wel aan zijn speech beginnen.

GENE Ja, dat kennen we. "Vlaamse vrienden", en dan staat hij daar de eerstvolgende drie uren maar wat met het wierookvat over zichzelf te zwaaien, dan hoeven de anderen dat al niet meer zo expliciet te doen.

STEFAN Hij had me gevraagd of ik een klein artikeltje en een foto in de krant kon laten plaatsen en als hij dat vraagt kan je dat toch moeilijk weigeren, is het niet?

GENE Ja, als onze burger een scheet laat, dan moet het in de gazet, met foto, in kleur. En als hij het verkocht krijgt dat het zijn verdienste is als iemand anders een scheet heeft gelaten, dan mag het ook in de gazet, met foto, in kleur, maar niet van de scheetlater, natuurlijk.

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh...

STEFAN Nu overdrijft u toch wel een heel klein beetje. In de grond is hij de slechtste niet.

GENE In de grond, ja. Maar het is zo verdomd moeilijk hem eronder te krijgen.

STEFAN U moet de man niet echt, geloof ik.

GENE Dat mag je wel zeggen.

STEFAN Maar hij heeft toch ontzettend veel voor het dorp gedaan. We hebben een nieuw gemeentehuis gekregen en... en... en... nog van alles.

GENE Nog van alles, mijnheer Drogenbos? Wat heeft hij voor de

cultuur in het dorp gedaan?

STEFAN Euh...

GENE Inderdaad. Als we op de burger moeten wachten kan het nog lang gaan duren. Het dorp mag zich gelukkig prijzen dat er nog iemand als Eugène Van Roey rondloopt.

STEFAN Tja. Tot straks. (af)

(Mia komt de zaal in met de bloemen die ze gekregen heeft. Ze stopt bij Frank en Annemie en gooit de bloemen naar Frank.)

MIA Ik moet jouw bloemen niet, hufter. Dacht je misschien dat je mij eens vlug kon versieren, zoals vroeger? Ik zal je dit vertellen, Beerden, dat was grootste misstap die ik in mijn hele leven gemaakt heb. Knoop het voor eens en voor altijd goed in die grote oren van je: ik moet jou niet, ventje. Verstaan? (Mia gaat verder naar achter, ze ziet de man. Hun blikken kruisen elkaar en ze blijven elkaar even aankijken; dan verbreekt Mia het oogcontact en gaat naar de bar.)

ANNEMIE (kwaad) Ach zo, mijnheer koopt bloemen voor zijn 'lievelingsactrice'. De laatste keer dat ik van jou bloemen heb gekregen was op onze trouwdag, als je nog weet wanneer dat was, hufter. (gaat af)

FRANK Maar Annemie, ik zweer je dat ik er niets van afweet. Ik heb helemaal geen bloemen gekocht, en als ik er al zou kopen dan toch zeker niet voor die slons van Van Santen. (gaat haar achterna)

MIA Heeft iemand Maurice gezien?

GASTON Die is naar huis. Ze hebben Alice blijkbaar omver gereden.

MIA (schrikt) Toch niets ernstigs?

GASTON We weten het niet.

GENE Ze zal weer aandacht nodig gehad hebben.

MIA Gène, rotzak.

GASTON (tot Mia) Ja, want van hem kreeg ze die de laatste tijd

niet zoveel meer. Hij zit precies, en niet alleen met zijn gedachten, regelmatig ergens anders.

(Mia bekijkt Gaston wantrouwend en gaat terug af via de scène. Onderweg draait ze zich nog even om en bekijkt de man.)

GASTON Gène, geef er nog maar eentje.

GENE Doe het maar rustig aan, Gaston. De avond is nog lang.
(tapt hem nog een pintje)

FRANK (is ondertussen terug binnengekomen en bij Gène en Gaston aan de toog gaan staan) Inderdaad, Denert. Zuip maar niet teveel, anders blijft ge straks weer met uw poten aan de stroom hangen.

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh...

FRANK Of ze laten u blazen en dan zetten ze u een nachtje vast in de bak. Dan krijgt ge uw zoon misschien ook nog een keer te zien. (af)

GASTON (sprakeloos) Gij, jij, jij....

DORA (heeft Hedwig opgemerkt op de scène; ze wuift) Joehoe, Hedwig, Hedwig, ik ben het, oma!

ANNEMIE (is terug binnengekomen; ze gaat langs de man zitten) Goedenavond, mijnheer. Excuseer me, maar ik heb de indruk dat wij elkaar al eerder ontmoet hebben, maar ik kan me niet onmiddellijk herinneren van waar wij elkaar zouden kunnen kennen.

MAN Ik denk ook niet dat wij elkaar kennen, mevrouw. Ik ben heel lang weg geweest uit dit dorp.

ANNEMIE U bent...euh...toneelliefhebber?

MAN Niet echt, nee. Maar er zijn een paar mensen in het dorp die ik graag had teruggezien.

ANNEMIE (vist) U heeft nog familie hier?

MAN (ontwikkend) Ook, ja.

ANNEMIE Laat mij eens raden...

MAN Waarom zegt u dat? (spottend) U bent nogal nieuwsgierig,

mevrouw.

ANNEMIE (terugkrabbelend) Ik nieuwsgierig? Nee, nee, dat is maar een gedacht. Nog een goedenavond, mijnheer...euh...?

MAN (ontwijkend) Nog een goede avond, mevrouw.

(Annemie gaat terug naar haar plaats; ze kruist Dora die op weg is naar het toilet.)

DORA Teveel koffie gedronken. (af naar toilet. De man draait zijn hoofd weg als Dora voorbij komt)

FRED (is opgekomen via de scène; hij wil naar de bar gaan, maar ziet plots Annemie zitten. Ze voelen nog wel iets voor elkaar, zoveel is duidelijk.) Dag Annemie.... of mag ik 'chouke' zeggen?

ANNEMIE (glimlacht) Dag Fred.... of mag ik 'kroketje' zeggen?

FRED Dat is lang geleden, Annemie, veel te lang geleden.

ANNEMIE Zestien jaar. Ik wist niet wat ik hoorde toen ze vertelden dat je hier weer in de buurt kwam wonen. Ik kon het niet geloven. Fred Kamerlinck, de zelfbewuste, zelfzekere Fred Kamerlinck die in de hoofdstad zijn geluk ging beproeven en het daar ging maken. Van Fred Kamerlinck zouden we nog gaan horen. Fred Kamerlinck zou al die boeren van het dorp wel eens een poepje laten ruiken. En dan plots duik je hier weer op. Wat is er gebeurd, Fred?

FRED Het is misschien moeilijk te geloven, maar in de loop van al die jaren heb ik veel geleerd. Dat carrière maken en geld verdienen ook niet alles is. Ik heb teveel gezien en meegeemaakt in Brussel, Annemie. Ik moest ervan kotsen.

ANNEMIE (lachend) Dat hebben we gehoord, ja.

FRED Ik wil rust in mijn leven.

ANNEMIE Ben je echt veranderd, Fred?

FRED Ik weet het niet, maar ik zou het wel heel erg willen.

ANNEMIE En de vrouwtjes, Fred? Draai je ze nog zo makkelijk rond je vingers?

FRED Oh, ik heb er veel gekend, misschien teveel, maar ik heb nooit gevonden wat ik zocht.

ANNEMIE Wat zocht je dan?

FRED (haalt de schouders op) Hoe is het met jou gegaan, Annemie?

ANNEMIE Gewoontjes. Hoe gaat dat, in een dorp? Ik ben getrouwd.

FRED Met Frank Beerden. (heftig) Annemie, in godsnaam, hoe is het mogelijk? Waarom juist met hem?

ANNEMIE Misschien omdat hij er was op het juiste moment, op de juiste plaats. Jij was vertrokken, weet je nog?

FRED Ja, ik was...

ANNEMIE ...te bang om je verantwoordelijkheid op te nemen?

FRED Ja. Ik was bang, maar misschien hield ik ervan om bang te zijn. Zo wist ik dat ik leefde. (pauze) Wat moest ik doen? Met je trouwen en allebei onze jonge levens verknoeien? We hadden geen geld, niets.

ANNEMIE (na lange pauze) Ik heb het kind niet laten wegmaken.

FRED Wat? Maar je...

ANNEMIE Ja, maar ik heb het niet gedaan. Ik kon het niet. Ik heb het laten geboren worden en onmiddellijk afgestaan. Ik heb het nooit gezien.

FRED Maar...

ANNEMIE Daarna ben ik met Frank getrouwd.

FRED Maar waarom heb je het dan niet gehouden als je toch met Frank ging trouwen?

ANNEMIE (heftig) Begrijp je het dan niet? Ik wilde niet dat Frank de vader van jouw kind, van ons kind zou zijn. (pauze) Ik heb nooit van hem gehouden.

FRED Ik weet niet wat ik moet zeggen.

ANNEMIE (glimlacht) Fred die niet weet wat hij moet zeggen, dat is nieuw.

FRED Heb je geen andere kinderen meer gehad?

ANNEMIE (schudt het hoofd) Waarom ben je werkelijk weggegaan, Fred?

FRED Herinner jij je nog dat je ooit tegen me gezegd hebt: 'Ik ben als een vogeltje; probeer het niet te vangen, want dan verstikt het. Maar laat het los, dan komt het weer terug'?

ANNEMIE Ja.

FRED Ik wilde je toen niet verstikken.

DORA (is terug van het toilet) U bent toch Fred Kamerlinck? De man die Petoetje speelt? U doet dat geweldig, mijnheer Kamerlinck.

FRED Bedankt, mevrouw. (tot Annemie) We spreken elkaar straks nog, hoop ik.

ANNEMIE Ik weet niet of...

FRED Niet weggaan. (gaat naar de bar) Mag ik een fles Spa?

GENE (sarcastisch) Hoera, hoera, we drinken weer eens Spa!

FRED Man, hou toch je kop. (af via de scène)

DORA (tot Annemie) In het tweede bedrijf komt mijn kleindochtertje op. Ze speelt voor de eerste keer mee.

ANNEMIE Uw kleindochter?

DORA Ja, Hedwig.

ANNEMIE Hedwig? Hedwig...euh...Truyen?

DORA Ja, het dochttertje van Franske Truyen, het...

DORA EN ANNEMIE ...scherpste rekeltje van uren in het rond.

ANNEMIE Sorry.

DORA Het geeft niet. Het was een grote vergissing van Lea, dat is mijn dochter, om met Franske Truyen te trouwen. Maar ze hield van hem. Daarom heeft ze Hedwig later ook zijn naam gegeven. Maar hij hield niet van haar. Mijn man zaliger heeft er nog voor gezorgd dat hij toch met haar getrouwd is, maar na een paar weken is hij er vandoor gegaan.

ANNEMIE Dat spijt me.

DORA Ach, we hebben het ook zonder hem gerooid en misschien nog wel beter dan met hem.

(Frank terug op. Hij gaat naast Annemie zitten. Dora draait zich terug om.)

FRANK Weer aan het roddelen? Hopelijk krijgen we seffens eindelijk eens waar voor ons geld. Een paar blote tetten bijvoorbeeld. Dat is nu toch zo 'in', in het hedendaags theater.

ANNEMIE Frank, schei uit.

FRANK Of een plezante verkrachtingsscène.

ANNEMIE (schreeuwt) Schei uit! (af)

FRANK (buigt zich voorover naar Dora) Of nog beter, iets met kleine kinderen. Misschien hebben ze dat meisje van Truyen daarvoor ingehuurd.

(Dora begint te snikken. Frank leunt terug achterover.) Stelletje wijven. (terug tot Dora) Moet je daarvoor nu beginnen te snotteren? Mens toch. Uit welke tijd kom je eigenlijk, madammeke?

(Stefan komt terug op. Hij gaat aan de bar staan)

GENE Al terug, mijnheer Drogenbos?

STEFAN Ja, hij heeft mij een kopieke van zijn speech meegegeven. Da's handiger.

GENE Maar die foto moest nu toch genomen worden, of niet soms? Want rond deze tijd is hij meestal nog nuchter, heb ik uit goede bronnen vernomen.

STEFAN De mensen kunnen toch geweldig overdrijven. Ik heb ook wel eens horen zeggen dat hij er graag eentje drinkt, maar wie niet?

GASTON Eigenlijk eh...feitelijk eh...

GENE Is die eeltplek op zijn neus u nog nooit opgevallen, daar waar de rand van het glas tegen stoot?

STEFAN (lacht) Nee, hoor. Excuseer me. (gaat in de zaal zitten om te telefoneren)

GENE Bleuke! Die laat zich nog helemaal inpakken door 'onze burger'.

STEFAN (in telefoon) Joris, is mama al thuis? ... En weer terug vertrokken? ... Welke auto had hij bij? ... Nee, laat maar, zeg maar niet dat ik gebeld heb. Tot straks. ... Ja, ik kom onmiddellijk na de voorstelling naar huis.

FRANK Problemen thuis, Drogenbos? Wijven, daar moet je mee uitkijken, jong.

STEFAN Ach man, hou toch je kop. (terug naar toog)

FRANK Oeioeioei, ons journalistje is precies ook nogal rap aangebrand. Dat is hier wel een ziekte in het dorp. Je hoeft maar iets te zeggen of ze zitten onmiddellijk op je nek. Droogkloten.

DORA Is het al eens bij u opgekomen dat het misschien ook wel aan u zou kunnen liggen, mijnheer? (de man is ondertussen af gegaan)

FRANK Ah, ons moedertje is uitgesnotterd en meent dat ze moet gaan preken. Dan ben je bij mij wel aan het verkeerde adres, laat dat duidelijk zijn, ouwe doos. Wat kom jij hier eigenlijk doen, mens? Zo maar wat commentaar geven om de tijd om te krijgen? Of heeft je vent je eruit gezet omdat hij je gezaag kotsbeu was. Daar kan ik inkomen. Weet je wat, moeder, ik trakteer je op een biertje. Wat zeg je daarvan? ... OK, dan niet. Slurp dan nog maar wat zuinigjes aan die slappe koffie van je. (gaat aan de bar hangen)

STEFAN Mijnheer Denert, hoe is het met u?

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh...

GENE (sarkastisch) ... mag hij niet klagen. Op tijd en stond een pint bier en Gaston is de gelukkigste man ter wereld, is het niet, Gaston?

GASTON Eigenlijk eh, feitelijk eh...

FRANK Geef mij nog maar een pint, Van Roey.

(Wendy en Marco komen terug binnen en gaan op hun plaatsen zitten.)

STEFAN En met uw zoon?

FRANK Zeg nu niet dat ze hem al losgelaten hebben, want dan kan ik thuis weer alles aan de ketting gaan leggen.

GASTON Gij, jij, jij...

FRANK U op uw paardje proberen te krijgen is geen aardigheid meer, Denert. Gij zit er veel te vlug op. Eigenlijk eh, feitelijk eh... (lacht en gaat af)

GENE Speciaal soort humor, die Beerden. Staat me wel aan.

STEFAN Excuseer, mijnheer Denert. Ik wilde u niet in verlegenheid brengen.

GASTON Het is niets. Eigenlijk eh, feitelijk eh, zou ik hem onder zijn kloten moeten stampen, maar dat is niet zo gemakkelijk als je d'er zelf geen aan je lijf hebt. Gène, geef mij nog een pintje en geef mijnheer Drogenbos ook nog iets.

GENE De laatste, Gaston, de laatste van de pauze. (drukt op een belletje en roept) De laatste consumatie wordt nu geschonken!

GASTON (in zichzelf) De laatste consumatie. (tot Stefan) Op de gezondheid van mijn zoon, dief en dealer.

STEFAN U moet de moed maar niet opgeven, mijnheer Denert. Misschien komt hij wel weer op zijn pootjes terecht. Hij zou niet de eerste zijn.

GASTON Was het fout om hem alleen op te voeden, na de dood van mijn vrouw? Ik heb het geprobeerd, maar ik ben tekort geschoten. Kreeg ik een nieuwe kans, ik zou het helemaal anders doen, zeker weten. Jongens, wat een clichés. (zucht) Eigenlijk eh, feitelijk eh...

STEFAN (glimlachend) Zal ik er nog eentje bovenop gooien? 'Van spijt kan je niet leven'.

GENE (spottend) Of 'Als de drank is in Denert, is er geen

plaats meer voor iets anders in zijn hert'.

STEFAN (Gène negerend) 'We houden ons nooit bij het heden. We lopen vooruit op de toekomst, alsof die te langzaam komt en we haar gang willen versnellen, of we roepen het verleden terug, om het vast te houden omdat het te snel verdwijnt. Zo onbezonnen zijn we, dat we ronddwalen in tijden die helemaal niet van ons zijn en volstrekt niet denken aan de enige die ons wel toebehoort; en zo lichtzinnig dat we dromen van die welke niets zijn en ons onnadenkend onttrekken aan de enige die er steeds is. Dat komt omdat de tegenwoordige tijd ons meestal pijn doet. We onthouden hem aan onze blik omdat we er verdriet van hebben, en als we hem wel prettig vinden spijt het ons hem te zien vervliegen. We trachten hem in stand te houden door middel van de toekomst en verbeelden ons over dingen te beschikken die niet in onze macht liggen, voor een tijd waarvan we volstrekt niet zeker zijn of we die zullen meemaken. Eenieder moet zijn gedachten maar eens onderzoeken: men zal merken dat die volledig in beslag worden genomen door het verleden of door de toekomst. We denken haast nooit aan de tegenwoordige tijd en als wij er aan denken is het om ideeën op te doen voor onze toekomstplannen. Het heden is nooit ons doel. Het verleden en heden zijn onze middelen, alleen de toekomst is ons doel. Op die manier leven we nooit, maar hopen we te leven, en omdat we altijd plannen maken om gelukkig te zijn, is het niet te vermijden dat we het nooit worden.'... Dat is niet van mij hoor. Pascal schreef het.

GENE Pascal? Ik dacht dat uw zoon Joris heette.

(Gaston begint onbeheerst te lachen en gaat terug achter zijn mengtafels zitten.)

STEFAN Blaise Pascal was een 17e eeuwse wetenschapper, mijnheer Van Roey. Hij is naast zijn wetenschappelijk werk vooral bekend geworden door zijn religieuze geschriften.

GENE Ah, weer zo een pater.

STEFAN Nee, mijnheer Van Roey, geen pater.

GENE Je moet niet zo neerbuigend doen, jongen. Een mens kan niet alles weten. Ik persoonlijk hou me vooral met cultuur in de brede zin van het woord en in het bijzonder met theater bezig. Dat is wat me echt boeit en bezig houdt. Maar jammer genoeg ben ik maar één van de weinigen. Aan theater, en vooral aan het betere theater zoals ik dat probeer te brengen, interesseert zich geen mens meer.

STEFAN Daar heeft u een punt.

GENE Het moet allemaal zo gemakkelijk zijn, vandaag. De mens wil niet meer nadenken.

GASTON (nog steeds nagenietend) Over clichés gesproken.

GENE Kijk eens voor wie we hier spelen. Een oud wijf dat haar nichtje een plezier wil doen, twee kinderen die komen om een potje te vrijen omdat ze dat nergens anders kunnen doen.

STEFAN Tja.

GENE Maar we geven de strijd niet op. Daarvoor is hij te belangrijk. En nu ga ik pissen. (af)

STEFAN Tja. (gaat terug in de zaal zitten)

(Mia is ondertussen weer in de zaal gekomen. Ze gaat richting bar en zoekt met haar ogen de man. Ook Maurice is weer opgedoken. Hij blijft in de deuropening staan.)

MIA Maurice, hoe is het met haar?

MAURICE Niet zo goed.

MIA Hoe bedoel je?

MAURICE Ze... ze hebben haar een spuitje moeten geven.

MIA Een spuitje?

MAURICE Ja, ze hebben haar uit haar lijden verlost.

MIA Oh!

MAURICE Ze heeft er gelukkig niet veel van gevoeld.

MIA Oh Maurice, wat erg.

MAURICE Och, dat valt nogal mee.

MIA Dat valt nogal mee?

MAURICE Alweer een zorg minder.

MIA (kwaad) Een zorg minder, zeg je?

MAURICE Het werd me toch allemaal wat veel.

MIA Het werd wat veel?

MAURICE (geïrriteerd) Je moet niet alles herhalen wat ik zeg. Nu krijg ik eindelijk weer wat meer tijd voor mezelf, voor andere dingen. Voor jou, bijvoorbeeld.

MIA Jij...jij... Hoe durf je, hoe kun je,...jij... jij godvergeten smerige hufter! (ze slaat hem in het gezicht en gaat terug af)

MAURICE Maar, maar...

GASTON Ik denk dat je iemand anders moet gaan zoeken om mee te gaan schaatsen, Maurice.

MAURICE Bemoei je d'er niet mee, zattekloot.

GENE (terug op) Is er iets? Alles in orde met Alice, Maurice?

MAURICE (verwonderd) Ja, zou er iets mis met haar moeten zijn, misschien?

GENE Ze heeft toch een ongeluk gehad, of niet?

MAURICE Ons Alice? Nee, hoe kom je daarbij? Ze hebben ons Snoepieke een uur geleden overhoop gereden. Ze hebben haar een spuitje moeten geven. Gelukkig. Ik was dat mormel toch al lang kotsbeu. Het deed niets anders meer dan schijten en slapen.

GENE Oh, gelukkig. Wij dachten al dat er iets was met Alice, allez... buiten hetgeen ze normaal allemaal aan de hand heeft. (Annemie komt binnen en gaat naast Marco en Wendy zitten)

MAURICE En daarom....oh, Mia. Mia! Mia! (wil naar Mia toe, maar Gaston houdt hem tegen)

GASTON Nu niet, Maurice. We gaan dadelijk beginnen.

MARCO En?

ANNEMIE Ik ben niet veel te weten gekomen. Hij lost niets. Het

enige dat hij me verteld heeft is dat hij nog familie heeft in het dorp, maar toen ik probeerde uit te zoeken wie dat was, klapte hij dicht. Het spijt me.

MARCO (teleurgesteld) Oh. Bedankt.

ANNEMIE Is het zo belangrijk voor je? (begint het te begrijpen) Je denkt dat hij je vader is?

MARCO Ja, ze hebben hem gisteren vrijgelaten. Het zou kunnen dat hij ons komt opzoeken.

ANNEMIE En al die jaren heeft hij niets van zich laten horen?

MARCO Geen woord. Geen brief, geen kaartje, geen telefoontje, niets.

ANNEMIE Dat spijt me.

(Frank is ondertussen binnengekomen. Hij gaat op zijn plaats zitten.)

MARCO Dat is niet nodig. (op dezelfde manier als Dora eerder) We hebben het ook zonder hem geroid en misschien nog wel beter dan met hem. (pauze) Wat moesten we trouwens met een altijd zatte vader?

ANNEMIE Je mag niet te hard over hem oordelen, Marco.

MARCO Maar hij heeft iemand doodgereden toen hij teveel gedronken had.

ANNEMIE Dat is lang geleden, Marco. Hij heeft ervoor geboet.

MARCO Misschien. Misschien ook niet.

ANNEMIE Geef hem een kans als hij terug komt. (gaat terug naar haar plaats)

MAN (is ondertussen binnengekomen) Voilà, daar ben ik weer terug.

(Wendy en Marco schrikken)

MARCO (voor zich uit starend) Papa?

FRANK Ben je daar eindelijk? Het gaat weer beginnen.

EINDE TAFEREEL 3

TAFEREEL 4

KATHARINA (Het is alsof ze door tranen van woede spreekt. Erg dramatisch.) Ben jij mijn man? Is dat mijn lot? Mijn leven? Ons leven? Denk maar niet dat ik zal smeken. Dat woord heb ik verbannen uit mijn brein. Denk ook maar niet dat ik je bed zal warm houden als je moe en afgepeigerd van je Veronese landerijen komt. Ik denk er niet aan. Denk je misschien dat ik bij het knetterend haardvuur op jou zal wachten, 's avonds laat en dat ik op mijn knieën kruipen zal om jou gewillig en volgbaar te zijn?

DORA (opgewonden) Daar is Hedwig! (wuijt) Joehoe, Hedwig, joehoe! (tot Annemie) Ze hoort me precies niet.

FRANK Dat kan ik geloven.

DORA Joehoe, Hedwig!

FRANK (tot Annemie) Is dat nu die fameuze Hedwig Truyen? Een schoon kind. Nog een paar hete zomers en ze is rijp. Of ze zou toch een dochter moeten zijn van Franske Truyen, dan kan ze nu

al geplukt worden, als ze iets van haar vader heeft, tenminste.

ANNEMIE (gelaten) Hedwig is de dochter van Franske Truyen en de kleindochter van mevrouw hier. Wil je je nu asjeblief voor één keer een heel klein beetje gedragen of moet ik je er op mijn knieën voor smeken?

FRANK Ik wist het wel. Je ziet dat trouwens ook. Ze heeft dezelfde vierkante kop als haar vader. En dat snorretje is ook typisch Truyen.

DORA (applaudisseert) Goed gedaan, Hedwig! Ik hoop dat ze nog eens mag terugkomen.

FRANK Ja, wij ook.

KATHARINA (roept) Hei, beul! Luister je? Ik val om van de slaap. Ik sterf van de honger. Ik blijf wakker van jouw vloeken. Moet ik mij voeden met jouw getier. En wat mij het diepste grieft: jij doet dit alles onder het mom van liefde. (Gaston is aan het indommelen. Hij valt voorover op de lichtmengtafel. Het licht op de scène valt uit. Iedereen kijkt naar Gaston.

GENE (sist) Gaston, Gaston!

GASTON (schiets wakker) Huh? Huh?

KATHARINA Vuile, vieze, gore kontlikker.

GENE (sist) Het licht, verdomme.

KATHARINA Boer.

GASTON Oh...ik, euh, eigenlijk...

KATHARINA Pummel.

GASTON Euh... er scheelt precies iets aan het lichtorgel. Er is een schakelaar helemaal alleen vanzelf omgesprongen. Dat is heel raar. Eigenlijk eh, feitelijk eh, heb ik dat nog nooit meegemaakt.

KATHARINA Slampamper.

GENE Let in het vervolg op, klojo.

GASTON Ik kon er niets aan doen, Gène, eerlijk niet.

KATHARINA Boer.

PETRUCHIO Hoe is het met mijn katje? Nog altijd wat neerslachtig?

DORA Daar is Petoetje weer.

PETRUCHIO Haat je me? Gedraag ik me als een beest? O, wat bliksemen die ogen naar je gebieders.

(De GSM van Stefan piept weer.)

STEFAN (kwaad) Joris, verdomme... Ze is wat? ... Al haar kleren? ... Maar waar naar toe? ...Hoe, je weet het niet? ... Heeft ze dan niets gezegd? ... En die man? ... Was het dezelfde? ... Die met zijn baard? ...

GENE (kwaad naar Stefan, op de voet gevolgd door Maurice) Zeg, Drogenbos, wie denk je eigenlijk wel dat je bent? Je wordt toch betaald om een artikel te schrijven over dit cultureel gebeuren en niet om aan de telefoon over het vreemdgaan van je wijf te emmeren.

MAURICE (houdt hem tegen) Gène, asjeblief, hou je toch kalm.

DORA Ssst!

GENE Als je dan toch per se met je zoon wil leuteren doe je dat maar ergens anders. Maar niet hier, onder mijn voorstelling.

STEFAN (in de telefoon) Ik kom naar huis, Joris. Nu onmiddellijk.

GENE Wablief? Naar huis, zeg je? En mijn artikel dan? Zal ik je chef eens opbellen en hem vertellen hoe ernstig jij je werk opvat? Is het dat wat je wil, Drogenbos?

MAURICE Gène, wind je toch niet zo op.

GENE OK, je kan het krijgen, vriend. Net zo makkelijk.

FRANK Ik heb het je gezegd, Drogenbos, met wijven moet je goed uitkijken. Voor je het weet hebben ze je bij de kloten.

DORA Ssst!

STEFAN (waardig) Ze hadden me al voor u gewaarschuwd, (met nadruk) mijnheer Van Roey. Die Van Roey, zeiden ze, is een arrogante, zelfingenomen, egoïstische klootzak. Kijk daar mee uit. Ik dacht dat ze overdreven. Maar ze overdreven niet. Ze hebben zich zelfs vergist. Het is nog veel erger.

GENE (woedend) Eruit, (minachtend) schrijvertje. (Stefan af)

FRED (sarkastisch) Mogen we verder spelen, mijnheer de regisseur?

MAURICE Kom, ga zitten, Gène.

GENE Laat me los. (ze gaan allebei zitten) Wat denkt dat ventje wel? Dat ik het hier bij ga laten? Dan kennen ze Eugène Van Roey nog niet.

PETRUCHIO Kom, kijk je man wat opgewekter aan. Je ziet toch hoe ik voor je zorg. ... Stop! Bedank je me niet? Wat jammer dat het niet naar je zin is. Heb ik daar nu al die moeite voor gedaan? Biondello, breng die schotel weg.

KATHARINA Toe, laat staan.

MARCO Wat heb je eigenlijk allemaal aan?

PETRUCHIO Bedank mij dan. Ik dacht dat je me wel bedanken zou. Zelfs voor de kleinste dienst bedank je iemand. Voor je daar iets van eet, bedank je mij.

WENDY (vragend) Nog een kusje.

KATHARINA Dank u.

MARCO Asjeblief.

PETRUCHIO Neen.

WENDY Nog een kusje.

KATHARINA Bedankt.

MARCO Asjeblief.

PETRUCHIO Neen.

WENDY Nog een kusje.

KATHARINA Hartelijk bedankt.

MARCO Asjeblief.

PETRUCHIO Neen.

WENDY Nog een kusje.

KATHARINA Dank u.

MARCO Asjeblief.

PETRUCHIO Neen.

WENDY Nog een kusje.

KATHARINA Dank u.

MARCO Asjeblief.

PETRUCHIO Neen.

WENDY Nog een kusje.

KATHARINA Dank u wel.

MARCO Asjeblief.

PETRUCHIO Neen.

WENDY Nog een kusje.

KATHARINA Ik dank u. Ik dank u. Ik dank u. Dank u. Dank u.
Dank u. Dank. Dank. Dank.

MARCO Asjeblief, asjeblief, asjeblief.

MAURICE (zich omdraaiend) Nog een kusje?

PETRUCHIO Eet smakelijk. En verslik u niet.

GENE Hou je stomme kop, Maurice. En let op. (tot Wendy en Marco) En als jullie je niet weten te gedragen, dan schop ik jullie eruit.

MAN Van Roey, laat die kinderen toch met rust. Je bent zelf toch ook ooit jong geweest, al is dat dan misschien al heel lang geleden. Of ben je vergeten hoe je vroeger altijd met Mitsy Schepers lag te rotzooien als je maar even de kans kreeg. Hè? Op de schoolbus, op de speelplaats, op de kermis.

GENE (tot Maurice; ongemakkelijk) Wie is dat?

MAURICE Ik weet het niet.

PETRUCHIO Maar nu zoals het hoort. Met alle zwier, zijden mantels, hoeden, gouden ringen, armbanden, parels, waaiers, wervelingen van kant en linten, rokken als galjoenen, kortom,

alles wat een mens maar boven zijn schoenen kan torsen. Ik heb de beste kleermaker uit Verona opdracht gegeven een kleed te snijden voor jou.

FRANK Zie hem nu toch eens doen. Precies een janet. Vroeger op school waren er ook al die dachten dat hij een flikker was. (roept) Hei, mietje, pas maar op dat je seffens je 'sjakosj' niet onderkotst.

FRED (komt van de scène af en vliegt Frank aan) Jij rotte hond, jij smerig, vies, vettig varken. (Ze beginnen te vechten. Gène en Maurice komen recht en proberen hen te scheiden. Annemie is in paniek. Dora begrijpt er niets meer van. De man geniet. Wendy en Marco vinden het ook wel grappig. Gaston laat alles over zich heen gaan. Hij haalt nog iets te drinken.

ANNEMIE Fred, hou op! Laat hem los! Asjeblief!

MAURICE Allez, allez.

MIA Fred Kamerlinck, hoe is het in godsnaam mogelijk? Heb je je weer eens laten vangen?

DORA Wat is me dat hier allemaal?

FRED Jij misselijk ventje. Dit heb ik altijd al eens willen doen.

GENE Gotverdegotverdegotver. Nu is het genoeg geweest. Kamerlinck, amateurtje! Vooruit! Terug naar achter! Wat zijn dat voor manieren?

MAURICE Dat heb ik nog nooit meegemaakt.

FRANK Ik wil mijn geld terug.

GENE (tot Fred) Terug, jij!

FRED (tot Frank) Hufter!

FRANK Ik wil mijn geld terug.

ANNEMIE Eigen schuld, dikke bult.

DORA (tot Annemie) De dirigent geeft hem eens goed zijn vet.

MAURICE Gaat u alstublieft allemaal terug zitten ,ja. Dan gaan

we proberen de voorstelling verder te zetten. Dank u. (Fred af en iedereen terug op zijn plaats)

GASTON Hoe is het mogelijk? Hoe is het mogelijk?

MAN Jongens, jongens, dat we dat nog mogen meemaken. Een plezanter thuiskomst had ik me niet kunnen voorstellen.

MARCO (voor zich uit) Papa?

WENDY Oh, Marco!

MARCO Oh, Wendy!

GENE Kop houden, jullie.

GASTON Jezus.

MAURICE Mensen, we gaan verder. Stilte asjeblief.

GENE Hoe durft hij! Hoe durft hij!

MAURICE Gène!

DORA Daar heeft Hedwig niks van verteld, dat ze in de zaal ook meespelen.

ANNEMIE (tot Frank) Nu zie je wat ervan komt, jij met je grote bek.

FRANK Ah zo, ga je hem nu ook nog verdedigen? Hij is begonnen.

ANNEMIE Doe toch niet zo kinderachtig, Frank.

FRANK Hij is begonnen.

MAURICE Kunnen we nu eindelijk, ja?

KATHARINA (windt zich op) Zèg! Mag ik mijn mening niet meer zeggen? Ik ben geen kind. Ik zeg wat ik op mijn hart heb. En als je niet wil luisteren, stop dan je oren dicht. Mijn mond zal zeggen wat mijn hart bezwaart. Desnoods loop je naar de duivel, maar ik zal spreken en je onomwonden zeggen waar het op staat.

DORA Nu halen ze er de duivel ook al bij.

PETRUCHIO Net wat je zegt. Een miserabele hoed. Heel lief van je dat je hem lelijk vindt.

KATHARINA Lief of niet lief: die hoed is naar mijn smaak. En ik kleed me naar mijn smaak of ik kleed me niet.

PETRUCHIO Je kleet? Ha, ja. Laten we het eens bekijken. Kom, kleermaker. Kom op met dat kleet. (pauze) Mijn God! Wat is dat?

KATHARINA Een mooiere japon heb ik nog nooit gezien. Volmaakt gesneden. Elegant. Verrukkelijk. Maar jij wil graag een marionet van mij maken.

(Gaston is, lichtjes beneveld, aan het indommelen. Ook Gène is in slaap gevallen. Hij droomt. Spot op Gène. Hij ziet er gelukkig uit. We horen een stem.)

STEM Vlaamse vrienden, ik wil jullie niet langer onder spanning houden, maar geven waar jullie vanavond allemaal voor gekomen zijn: de naam van de winnaar van Vlaanderens meest gerenommeerde en gegeerde culturele trofee, de Gulden Uilenspiegel. En de winnaar van de Gulden Uilenspiegel is dit jaar iemand die hem eigenlijk eh, feitelijk eh, zijn hele leven lang al verdiend heeft voor zijn tomeloze, maar intellectuele inzet op theatergebied, maar die hem wegens zijn misschien te grote bescheidenheid nog nooit mocht ontvangen. Dames en Heren, de Gulden Uilenspiegel 1999 gaat naar niemand minder dan: Eugène...

(Plots valt overal het licht uit. Niet alleen op de scène waar 'De Getemde Feeks' wordt gespeeld, maar ook in het parochiezaaltje en in de zaal waar het publiek naar 'Anders' zit te kijken.)

GENE Denert, gotverdomme, wat gebeurt er?

GASTON (wordt wakker) Huh? Huh? Wat gebeurt er eigenlijk, feitelijk?

GENE Dat vraag ik aan jou, ezel, jij bent de technieker.

GASTON Het licht is precies weer eens uitgevallen.

DORA (klapt in de handen) Fantastisch!

FRANK Knoeiers.

MAN Jongens, jongens, toch.

MARCO Oh, Wendy!

WENDY Oh, Marco!

GENE Gaat dat nog lang duren, mislukt stukske ingenieur?

GASTON (loopt zoekend en vloekend met zijn zaklamp rond, ook in de zaal waar publiek A naar 'Anders' zit te kijken.) Momentje, momentje.

FRANK Had ik het niet voorspeld? Denert, die krijgt alles naar de kloten.

ANNEMIE Frank, schei uit.

WENDY Oh, Marco!

MARCO Oh, Wendy!

WENDY Ik hou van je, Marco!

MARCO Ik hou van je, Wendy!

WENDY Dankjewel.

MARCO Asjeblief.

WENDY Ik hou van je, Marco.

MARCO Ik hou van je, Wendy.

WENDY Dankjewel.

MARCO Asjeblief.

WENDY Waarom houden wij van elkaar, Marco?

MARCO Ik weet het niet, Wendy, maar ik geef er mezelf graag aan over. Misschien zullen we het nooit begrijpen.

WENDY Is het een sprong in het duister?

MARCO (lachend) Op dit moment heel zeker.

WENDY Oh, Marco!

MARCO Oh, Wendy!

FRANK Speel maar verder in het donker, prutsers. Dan hoeven we ook niet meer tegen die stomme smoel van jou aan te kijken, Kamerlinck.

FRED (kalm) Beerden, eikel, hou je kop.

FRANK Toch niet voor jou, mislukt akteurkje.

MIA Fred, laat je niet opnaaien.

ANNEMIE Frank, stop daarmee.

GENE Jullie gaan niet opnieuw beginnen, klootzakken. (tot Gaston) Hoe ziet dat uit, Denert? Komt er nog wat van?

GASTON Momentje, Gène, momentje.

GENE (herhaalt) Momentje, Gène, momentje. Muil niet zoveel, maar doe iets.

MAURICE Jaag hem niet op, Gène. Dadelijk bolt hij het nog af en dan zitten we hier schoon geschilderd.

GENE Dat moet hij eens proberen.

MAURICE Je kent hem toch! Zo koppig als een ezel als hij het in zich heeft.

DORA Krijgen we nu ook nog film?

FRANK Ja, ze spelen 'Onder het rokje stoot het bokje'. Kijk dus maar goed uit, oud vel.

ANNEMIE (schreeuwt) Frank!

GENE Allez, Denert, komt er nog wat van?

GASTON Eigenlijk eh...

MAURICE (is tot bij de scène gekomen) Pst! Pst! Mia! Mia! Pst!

GASTON (zit nu op het podium) Wat is me dat hier allemaal?

MAURICE Pst! Mia!

GENE Heb je het nu eindelijk gevonden?

MIA (heel koel) Ja, Maurice?

GASTON Allez, Fredje toch. Kan je niet beter uit je doppen kijken?

MAURICE Het was een misverstand, Mia. Er is helemaal niks aan de hand met Alice.

MIA Laat maar zitten, Maurice.

FRED Ik? Wat heb ik gedaan?

GASTON Zie je dat niet, koekoek? Je hebt je pint bier omgestoten in deze stekkerdoos. Eigenlijk eh, feitelijk eh... Het zal wel zijn dat we hier geen fluit meer zien.

FRANK Wil je een fluit zien, Kamerlinck? Hier naast me zit er

anders nog een.

GENE Jij weer, Kamerlinck?

FRANK Ja, wie anders? (tot Annemie) Ik snap echt niet wat jij ooit in die zuiplap gezien hebt. (Annemie wenend af) Zeg, toch niet alweer hè? Het was maar een grapje, Annemie... Trut.

MIA Néééééé!

(Het licht gaat weer aan. Maurice probeert Mia te omhelzen. Mia verweert zich. De man is rechtgestaan.)

MAURICE Maar Miake toch!

MIA Schoft! (af op scène. Maurice weet niet goed hoe zich te gedragen.)

GENE De handjes wat los hangen, Maurice?

FRANK Les gevolgd bij uw voorzitter, Hertmans? Troost u, ge hebt al evenveel chance als hij.

GENE Kunnen we nu verdomme eindelijk verder gaan? We hebben toch geen vier maanden ons kloten afgedraaid voor...voor..... voor...de hond zijn kloten.

MAN (is weer gaan zitten) Ts, ts, ts, wat een taaltje mijnheer Van Roey. En dat waar kinderen bij zitten.

FRANK (trionfantelijk) Ik zou er toch nog eens goed over nadenken vooraleer ik die Kamerlinck nog een rol zou geven, mijnheer Van Roey.

GENE Gaston, Maurice, we beginnen van her. (tegen iedereen; met veel moeite) Gelieve ons te excuseren. Het zal niet meer gebeuren.

FRANK (neemt Dora vast) Hout vasthouden.

GASTON Allez, vooruit met de geit.

PETRUCHIO Doe dat kleed weg. Het is lelijk... Doe dat kleed weg. Dat is een lelijk kleed.

WENDY Vind je?

KATHARINA Dat is een mooi kleed.

MARCO Hmmm!

PETRUCHIO Dat is een lelijk kleed.

WENDY Als je dat maar weet.

KATHARINA Dat is een mooi kleed.

MAURICE (tot Wendy en Marco) Zeg, dat is hier nu wel mooi geweest. Nog één keer en jullie kunnen het afbollen.

PETRUCHIO Dat is een lelijk kleed. Wat is dat toch. Altijd met dat tegenspreken. Luister, kat, we gaan naar Padua. Pover uitgedost weliswaar, maar met rijkdom in het hart. Heeft de gaai meer waarde dan de leeuwerik omdat zijn verenpak fraaier is? Is de adder beter dan de aal, omdat hij het oog streelt met al zijn kleuren? Nee, toch.

KATHARINA Jawel.

PETRUCHIO Neen.

KATHARINA Jawel.

PETRUCHIO Nee, zeg ik je.

DORA Ze gaan toch weer niet vechten, zeker. (roept) Hela, hela, moet dat nu echt?

GENE (naar Dora. Hij is razend) Jij lelijk oud wijf, nu ben ik je kutopmerkingen kotsbeu. Je hebt me hier de hele avond al geambeteerd! Buiten jij, oude heks! Eruit, zeg ik je! Onmiddellijk!

DORA (lacht) Heel goed, mijnheer de dirigent. Nu begrijp ik waarom ze u dirigent en voorzitter gemaakt hebben.

MAURICE Gène, verdomme, nu ga je te ver.

HEDWIG (van op de scène) Oma?

DORA Ah, daar is Hedwig weer. (wuijt en roept) Joehoe, Hedwig!

MAURICE (sleurt Gène mee naar buiten) Meekomen, Gène. Jij moet dringend afkoelen. (tot Dora) Kijkt u maar rustig verder, mevrouw. En geniet er nog wat van, zou ik zeggen.

FRANK Hertmans, stuur mijn vrouw terug als je haar ziet, wil je. En vlug wat.

MAURICE Ruim je eigen rommel op, Beerden. (Maurice en Gène af.

We horen tijdens de volgende dialogen veel lawaai van Gène die zich op de toiletten afreageert terwijl Maurice hem probeert te kalmeren.)

DORA Goed gezegd, mijnheer. (tot Frank) U mag heel blij zijn als ze nog terug komt, beseft u dat?

FRANK Bemoei je met je eigen huishouden, heks.

DORA 'De tong van de wijzen vloeit over van kennis, maar de mond van de dwazen druipt van domheid', staat er ergens geschreven.

FRANK (imiteert Dora) Oh ja? Staat dat ergens geschreven? ... In de Story, zeker?

DORA Nee, mijnheer, in één van de oudste en meest gelezen boeken ter wereld.

FRANK Oooh, madame leest boeken, madame is belezen. Een dikke bravo voor madame.

DORA Misschien zou u wat meer moeten lezen, mijnheer.

FRANK Gaan we ons weer een beetje moeien met andermans zaken? Als het u mocht interesseren, madame, ik lees iedere dag het sportnieuws in die gazet van Drogenbos. En dan de Playboy natuurlijk niet te vergeten. Maar dat kent madammeke zeker niet. Dat is zeker een beetje te vies voor madammeke.

KATHARINA Je bent een bruuut.

PETRUCHIO Een beest.

KATHARINA Je bent een beest.

PETRUCHIO Een bokkinees.

KATHARINA Jij bent een bokkinees.

FRANK En jij bent een oud wijf.

MAN En jij bent nog altijd dezelfde egoïstische en hatelijke dommekloot als vroeger, Beerden.

FRANK Wie is dat?

DORA Die stem.

KATHARINA Dat is een mooi kleed.

PETRUCHIO Dat is een lelijk kleed.

MAN En nog altijd zo jaloers op Fred Kamerlinck.

PETRUCHIO Dat is de zon.

KATHARINA Dat is de maan.

MAN Hoe is het mogelijk?

DORA Die stem.

PETRUCHIO Nee, dat is de zon.

KATHARINA De maan.

MAN Heb je dan nooit kunnen verteren dat in het schooltoneel Fred en niet jij de rol van Hamlet mocht vertolken?

PETRUCHIO Dat is de zon.

FRANK Franske?

KATHARINA (gelukkig) Dat is de zon.

FRANK Franske?

PETRUCHIO Dat is de zon.

KATHARINA Dat is de zon.

DORA (stamelt) Dat is Franske.

PETRUCHIO Dat is de maan.

KATHARINA Dat is de maan.

DORA (beslist) Dat is Franske.

PETRUCHIO De zon.

KATHARINA De zon.

MARCO Wie?

KATHARINA EN PETRUCHIO De zon!

FRANK Franske Truyen.

HEDWIG Pa?

EINDE TAFEREEL 4

TAFEREEL 5

(De voorstelling van 'De getemde feeks' is bijna afgelopen. De sfeer in de zaal en op het podium is totaal omgeslagen. Petru-
chio en Katharina rammelen hun teksten af. Ook het publiek
wacht ongeduldig op het einde. Het is allemaal nogal pijnlijk
en gênant, voor iedereen.)

KATHARINA Wat is er liefste, dat je mij liet roepen?

PETRUCHIO Niets, mijn liefste. Ik wou je alleen maar even zien
en ik had graag een kus van jou.

KATHARINA Een kus?

PETRUCHIO Schaam je je om mij te kussen?

KATHARINA Om je te kussen niet, neen. Maar hier, bij deze
edellieden?

PETRUCHIO Kus me, kat.

DORA Toch schoon, hè.

PETRUCHIO Waar is Bianca?

KATHARINA Op haar kamer. Ze raast en tiert. Ik heb haar met zachtheid benaderd, maar 't mooie kind wil niets horen. Ik geef toe, ik heb aan haar blazoën gekerfd en haar gesproken over de ijle liefde die ze deelt met jullie. Maar ach, wanneer je diep kerft in een rotte appel, komen enkel wormen boven. Vergeet haar, heren. U wordt voor schut gezet. U beiden bent blind. Wat baten kaars en bril? Kom, Petruchio. Ik wil dit tafereel niet uitzien. Laat ons afscheid nemen van deze bieders hier. De merrie komt straks wel uit haar stal. Bonna serra.

PETRUCHIO Goeie avond, vrienden. Al treffen jullie het wit, ik ben de schutter die op rozen zit.

(Het doek gaat dicht. De voorstelling is afgelopen. Maurice en Gaston bekijken elkaar en beginnen uiteindelijk maar te applaudisseren. De anderen volgen. Het is maar een lauw applaus. Alleen Dora is nogal enthousiast. Gène, die er nogal verwezen bijzit, neemt een bos rozen uit een emmer die naast hem staat.)

GENE (tot Maurice) Ga jij ze hen maar geven. Van mij zouden ze dat nu misschien niet zo appreciëren.

MAURICE Denk je? (Maurice gaat het podium op. Gène blijft eenzaam en ontredderd zitten.)

DORA Geweldig! Dat is het beste wat ik al gezien heb.

FRANK (tot Annemie) Kom, we gaan naar huis. Of eerst nog even naar het bal van de burgemeester, hoe je wil. Een paar pinten pakken, mij om het even. Als we hier maar buiten zijn. Bij die kleinzielige zeikerds blijf ik geen seconde langer. Kom.

ANNEMIE Ik blijf nog even. Ga jij maar vast.

FRANK Hoe, ik blijf nog even? Waarom? Je hebt hier niets meer te zoeken. Kom, naar huis.

ANNEMIE (beslist) Nee, Frank. Ik blijf.

FRANK Dan blijf ik ook.

ANNEMIE Zou je nu toch niet... Frank, ga! Ik kom wel.

FRANK (kort) Ik ben op het bal. (gaat naar de uitgang en blijft nog even bij Franske staan) Kom je hier weer wat ruzie stoken, mislukkeling?

FRANSKE (lacht) Ik heb medelijden met jou, Frankske.

FRANK Spaar dat maar voor je dochter, Truyen. (af)

FRANSKE (kan zich met moeite bedwingen) Dag Frank.

(Wendy en Marco zijn ondertussen vertrokken. Annemie is blijven zitten. Zij wacht op Fred. Gène staart voor zich uit. Gaston is aan het opruimen. Hij drinkt nog iets. Dora begeeft zich naar de uitgang. Franske gaat haar tegemoet.)

FRANSKE Dag Dora.

DORA Dag Franske. Wat brengt jou hierheen? Kom je oude wonden openrijten?

FRANSKE Zeg dat niet.

DORA We hebben het al die jaren prima kunnen redden zonder jou.

FRANSKE Hedwig is mijn dochter.

DORA Ze heeft nooit geen vader gehad. Ze heeft er nu ook geen meer nodig.

FRANSKE Dat kan jij niet voor haar beslissen. (pauze) Hoe is het met Lea?

DORA Goed.

FRANSKE Is dat alles? Goed?

DORA Ja. Wat moet je van haar?

FRANSKE Niets.

DORA Je hebt haar verschrikkelijk veel pijn gedaan, besef je dat wel? Die eerste maanden nadat je weg was dacht ze alleen maar aan doodgaan.

FRANSKE Sterven is geen oplossing. Leven ook niet. Maar wie zegt dat er een oplossing is?

DORA Je gaf niet om haar, want er was iemand anders, toen. We wisten het. Je bent voor haar teruggekomen, niet voor Hedwig.

FRANSKE Ja. Ook.

DORA Doe haar geen pijn, Franske.

FRANSKE Ik zou niet kunnen.

DORA Ik heb het over Hedwig.

FRANSKE Ja, ja, natuurlijk.

DORA Ik kom haar dadelijk halen. Ik heb haar moeder beloofd dat ik haar na de voorstelling terug naar huis zou brengen.

(af)

FRANSKE Goed.

GASTON (ondertussen een beetje dronken) Een beetje kontent, Gène?

GENE Och man, hou op.

GASTON 't Was eigenlijk eh, feitelijk eh, toch een beetje een speciale voorstelling, eh? Wie had dat nu kunnen denken? Ik alleszins niet.

GENE Nee, jij zeker niet.

GASTON Maar we hebben toch een goeie beet kunnen lachen. Dat is ook al iets. We zullen er nog lang over kunnen spreken.

GENE Ja, dat is ook al iets.

GASTON Gaan we seffens nog eentje drinken, Gène?

GENE Nee, Gaston. Ga maar naar huis.

GASTON Allez, Gène, nog ééntje. Ene rappe, om het af te leren.

GENE Denert, gotverdomme, ga naar huis en laat me met rust.

(af)

(Hedwig komt via de scène de zaal in.)

FRANSKE Dag... Hedwig.

HEDWIG Ah, Franske Truyen.

FRANSKE Je mag ook pa zeggen, of papa.

HEDWIG Liever niet.

FRANSKE Hedwig, ik euh...

HEDWIG Je hoeft je tegenover mij niet te verontschuldigen of te verantwoorden over wat er in het verleden gebeurd is. Je hebt je eigen keuzes gemaakt en je zal daar wel je redenen voor gehad hebben.

FRANSKE Je bent erg volwassen voor je leeftijd.

HEDWIG (haalt de schouders op) Volwassen niet. Hard misschien wel. Ik heb ook een goede leerschool gehad. Twee vrouwen die al hun tekortkomingen en tegenslagen in mij hersteld wilden zien.

FRANSKE We waren gewoonweg niet voor elkaar bestemd. Dat is alles.

HEDWIG Is het dat?

FRANSKE Ik ben niet gekomen om jouw leven op zijn kop te zetten.

HEDWIG Dat weet ik. Ik zou het ook niet toelaten. (pauze) Ze komt dadelijk.

FRANSKE Ze?

HEDWIG (lacht) Doe niet zo idioot. Mia, natuurlijk. Ze heeft me daarstraks alles over jullie verteld. (bitter) Dat jullie een relatie hadden, maar dat jij geen vrouwen met rust kon laten, dat jij moeder gebruikte omdat je wist dat ze verliefd op je was, dat opa jullie toen heeft doen trouwen, dat je ervandoor ging, dat...

FRANSKE Ik beseft dat ik vroeger heel wat fouten gemaakt heb.

HEDWIG Als je dat werkelijk beseftte was je niet gekomen.

FRANSKE Wil je dat ik mijn hele leven blijf boeten?

HEDWIG Je begrijpt het niet.

FRANSKE Leg het me dan uit.

HEDWIG Oma wacht op me. Ze zou me thuis brengen.

(Mia komt op. Ze wordt achterna gezeten door Maurice. Ze lopen door de zaal, over de stoelen. Maurice is in paniek. Voor Mia is het een spelletje geworden.)

MAURICE Mia, Mia, Miake toch!

FRANSKE Kun je het me vergeven?

HEDWIG (knikt kort) Dag...pa. Dag Gaston, dag Maurice, dag Mia.

FRANSKE Dag.

GASTON Dag, euh, dingske.

MAURICE Maar Mia, het was Snoepieke maar. Dat ellendig rot-hondje hing ons toch al lang de keel uit.

MIA Aan de manier waarom mensen met hun huisdieren omgaan kan je heel goed aflezen hoe ze zich ten opzichte van de anderen gedragen.

MAURICE Miake, lieve schat, ik hou van je, ik wil altijd bij je zijn, ik zal alles voor je doen wat je van me vraagt. Echt. Alles.

MIA Alles?

MAURICE Alles; eerlijk waar.

MIA Niet vergeten te liegen?

MAURICE Nee... Ja. Ik doe alles voor je, Mia, chouke.

MIA Geef me dan je GSM.

MAURICE Mijn GSM? Wat ga je doen?

MIA Geef hier.

MAURICE (geeft zijn GSM aan Mia) Pas op, het is nog een nieuwe.

MIA (toetst een nummer in) Hallo? Alice? ... Met Mia Van Santen. ... Maurice moet je iets vertellen.

MAURICE (geschrokken) Je bent niet goed wijs. Geef hier. Leg neer.

MIA Zeg het haar.

MAURICE (nog meer in paniek) Wat moet ik zeggen?

MIA Dat we een hartstochtelijke verhouding hebben, natuurlijk. Dat je van haar wil scheiden om met mij te kunnen trouwen. Of wat dacht je?

MAURICE Je bent gek. Alice is ziek. We mogen haar niet nog zieker maken.

MIA Vooruit, zeg het haar... als je van me houdt. (geeft de GSM aan Maurice, neemt Maurice van achteren stevig vast en fluistert in zijn oor, nog altijd heel speels) Maurissiepissie, zeg het dan, als je van me houdt.

FRANSKE Allez, Maurissiepissie!

GASTON Eigenlijk eh, Maurissiepissie, feitelijk eh...

MAURICE Hallo, Alice...

MIA Vooruit, Maurissiepissie, mijn Snoepiepoepieke, zeg het dan.

MAURICE Alice, ik ben het...

MIA Zeg het, chouke.

FRANSKE Allez, Maurissiepissie.

MAURICE Alice, ik, ik, euh, ik, euh, ik kom wat later naar huis, vanavond... Ik ga, euh, nog iets drinken met Gaston en Gène...

MIA (heeft Maurice los gelaten) Ach, Maurice toch.

MAURICE Had ik dat al gezegd? ... Ah, dan weet je het nu heel zeker. ... Nee, er is niets aan de hand. ... Nee, ik ben alleen nog een beetje ondersteboven van wat er met ons Snoepieke gebeurd is. ... Verzorg je maar goed. ... Tot straks. ... Kusje.

MIA Alles, Maurice?

FRANSKE Dag Maurice.

GASTON Dag Maurissiepissie.

MAURICE Zwijg, Gaston. (af)

MIA Mannen!

FRANSKE Dag Miakepiake.

MIA Dag Franskepanske.

ALLEBEI (tot Gaston door wie ze zich bekeken voelen) Dag Gastonkeplonke. (Gaston gaat iets verderop staan)

MIA De bloemen waren dus van jou?

FRANSKE Ja.

MIA (met iets van walging in haar stem) Ik dacht dat ze van Frank Beerden waren.

FRANSKE Dat heb ik gezien, ja. (lacht) Heb jij ooit iets met Frank Beerden gehad, uitgerekend Frank Beerden?

MIA (lacht ook) Ja. Stom hè?

FRANSKE En met Maurice Hertmans?

MIA Ja. Stom hè?

FRANSKE Ja. Stom.

MIA Probeer je me te kopen met die bloemen?

FRANSKE Nee, ik koop geen mensen. Ben je te koop?

MIA Neen.

FRANSKE Ik denk dat ik zelfs niet genoeg in huis zou hebben om je te kunnen kopen.

MIA Ik ben niet te koop. Ik zou het ook maar niet proberen. Toch bedankt voor de bloemen.

FRANSKE Het is toch de erachter liggende boodschap die een geschenk waardevol of nietszeggend maakt.

MIA En wat wou jij zeggen? Niets?

FRANSKE Gewoon: 'Goeiedag, fijn om je nog eens te zien.'

MIA Waarom geloof ik je niet?

FRANSKE Je hebt blijkbaar nog niets aan mensenkennis ingeboet in al die jaren.

MIA En jij, heb jij die van jou nooit aangescherpt?

FRANSKE Nee.

MIA Dat zie ik.

FRANSKE Ik heb heel lang rondgezworven... en veel nagedacht.

MIA Waarvan leefde je dan?

FRANSKE Vooral van mijn dromen... en van zwarte sneeuw. Die kan ook heel mooi zijn.

MIA Zou je dan niet eens wakker worden?

FRANSKE Ring, ring. (imiteert Dora) Dat zal de wekker zijn, want ze roepen: ring, ring!

(Fred is opgekomen. Hij gaat naar Annemie.)

MIA (lacht) Ach, Franske toch.

FRANSKE Ik hou van je, Mia.

MIA Beminnen is een voorrecht, weet je. Misschien nog meer dan bemind te worden. Je mag daar gerust trots op zijn, zelfs als je liefde niet gedeeld wordt.

GASTON Fred, gaan we straks nog iets drinken?

FRANSKE 'Ik hou van je tot in je eenzaamheid'.

MIA (lacht) Bespaar me je citaten.

GASTON Fred, gaan we straks nog ergens iets drinken?

FRED Ik denk van niet, Gaston.

MIA Gaan we nog ergens iets drinken, Franske?

FRANSKE Ja.

MIA Ga je mee iets drinken, Gaston?

GASTON Ja, ja, ja, als ik jullie daar een plezier mee kan doen. Graag gedaan. (alle drie af.)

ANNEMIE Proficiat... (lacht) Petoetje.

FRED Meen je dat?

ANNEMIE Niet echt.

FRED We hebben het goed verknald, eh?

ANNEMIE We? Gène, zal je bedoelen.

FRED Gène niet alleen.

ANNEMIE Hoe kom je erbij om met zo iemand te willen werken?

FRED Hij is niet altijd zo geweest. Vroeger was hij aangena-mer.

ANNEMIE Hoe kan iemand zo een etter worden?

FRED Hij heeft de dood van zijn vrouw nooit helemaal kunnen verwerken, zeggen ze.

ANNEMIE Maar dat is vijftien jaar geleden.

FRED Ze is voor zijn ogen doodgereden door een zatlap, Anne-

mie.

ANNEMIE Ja, ik weet het.

FRED (opgewekt) 'Stuur treurnis naar het kerkhof, die bleke heks wil ik niet op ons feest'.

ANNEMIE (glimlacht) Uit 'Een midzomernachtsdroom'. Jij in de rol van Theseus. (ernstig) Welk feest, Fred?

FRED Ons feest.

ANNEMIE Ons feest?

FRED Ons feest, ja.

ANNEMIE Ik denk het niet, Fred.

FRED Hoe bedoel je?

ANNEMIE Er is teveel gebeurd.

FRED Laat het verleden los, Annemie. Kwel jezelf niet.

(Marco en Wendy komen terug binnen.)

MARCO Sorry dat we u storen, maar ik wil u nog even bedanken, juffrouw, voor de moeite.

ANNEMIE Ben je blij dat hij je vader niet is?

MARCO Ik weet het nog niet.

ANNEMIE Veel succes.

MARCO Bedankt.

WENDY (tot Fred) En proficiat met uw spel, mijnheer.

FRED (lacht) Dankjewel.

MARCO Dag.

WENDY Dag.

ANNEMIE Dag Marco.

FRED EN ANNEMIE (tot Wendy) Dag juffrouw.

(Marco en Wendy gaan naar de uitgang maar blijven nog even in de deuropening staan om elkaar te kussen; Annemie en Fred kijken hen na; Wendy en Marco af)

ANNEMIE Die twee hebben nog een hele weg voor hen open liggen.

FRED (voor zichzelf) Niets is zo deprimerend als een weg zonder einde.

ANNEMIE Ze (=onze dochter) moet nu ongeveer even oud zijn als dat meisje.

FRED Hoe zou je haar geheten hebben?

ANNEMIE Wendy. (pauze) 'Slaap, jij die de ogen van het verdriet kan sluiten, haal me even weg van mezelf'.

GENE (is in de deuropening verschenen) Uit 'Een midzomernachtsdroom.' Je was verrekt goed in dat stuk, Kamerlinck.

FRED U had het ook goed in elkaar gezet.

GENE Ja.

ANNEMIE Kom Fred, we gaan.

FRED Tot morgen. (allebei af)

GENE Naar die onkostenvergoeding kan je fluiten, klootzak. (Gène begint de nummertjes van de stoelen te halen.)

MAURICE (is ondertussen binnen gekomen) Ha, hier ben je. Ik heb je lopen zoeken. Het is nog wat vroeg om al naar huis te gaan en ik mocht nog wat blijven van ons Alice. Allez, Gène, nog maar eens proficiat met je schitterende regie, zal ik maar zeggen. (Gène negeert hem.) Wat ben je aan het doen?

GENE Zie je dat niet, Maurice? Heb je misschien vlindertjes in je ogen? Of stront? Stront van Snoepie? De voorstelling van morgen gaat niet door.

MAURICE Maar de burgemeester...

GENE De burgemeester kan mijn rug op, Maurice. De burgemeester kan aan mijn reet roesten. Ben ik duidelijk, Maurice?

MAURICE Ja, Gène, ja. (geschrokken af; Gène gaat verder met het verwijderen van de nummertjes.)

FRANK (op) Mijn vrouw nog hier?

GENE Nee, Beerden. (begint ongecontroleerd te lachen) Die is niet meer hier. Die is er vandoor, Beerden. Met Fredje Kamerlinck. Ik zou me maar haasten. Of zie ik daar ergens al een hoorntje verschijnen?

FRANK Gotverdegotverdegotver. (af)

(De lach van Gène krijgt nu iets waanzinnigs.)

DOEK